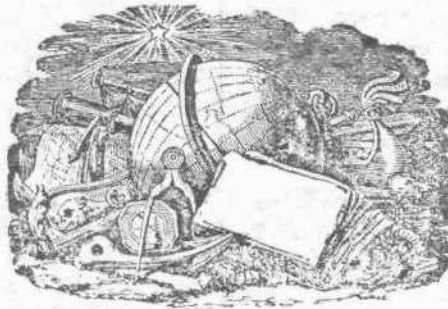

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζῆσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 11 Μαΐου 1858.

Ἄρθ. 9.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΙΑ ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ.

(Ἐκ τῆς Ἀναθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων.)

Ὁ Ὀδασιακτῶν Ἰρβιγκ παραβάλλει τὸν Σακεσπῆρον πρὸς ἅγιον τῆς Ἰταλίας, ὃν οἱ λατρευταὶ αὐτοῦ, προσφέροντες αὐτῷ ἀδιακόπως λαμπάδας, τοσοῦτον ἐκάπνισαν καὶ ἠμαύρωσαν, ὥστε κατέστη δυσδιάκριτος. Οἱ Ἄγγλοι πρὸ πάντων, λαὸς ἀκριβολόγος, ἐπρότειναν περὶ αὐτοῦ παραδόξους, ἐρωτήσεις οἶον. — Ὁ οἶκος αὐτοῦ ἦτο ξύλινος ἢ πλίνθινος; Πόσα προσκεφάλαια εἶχεν ἡ κλίνη ἢ ἀφῆκε κατὰ διαθέκην εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἡ μητέρα ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεκοιμήθη μεθύσας πλησίον τῆς Βιδφόρδης εἶχε μῆλα; Ὅτε κατώκησε πλησίον τοῦ κήπου τῶν ἄρκτων, ἔκαμιν αὐτὸ διὰ νὰ βλέπῃ κάλλιον τὰς μάχας τῶν ἄρκτων. — Λυθέντων δὲ τῶν ζητημάτων τούτων ἀρχίζει ὁ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς θαυμασμός, καὶ τότε οἱ ἐπαινοὶ ἐπιδαψιλεύονται ὡς βραχδαία βροχὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καλεῖται ὁ κορυφαῖος τῶν ποιητῶν, ὁ ἀπαράμιλλος ζωγράφος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὁ μέγιστος τῶν κωμικῶν, ὁ μέγιστος τῶν τραγικῶν κ.τ.λ. καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τοσοῦτον τὸ πλῆθος τῶν ἀποδοθέντων αὐτῷ ἐπιθέτων ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ψάλλῃ αὐτῷ λιτανεῖαν ὡς πρὸς ἅγιον· καὶ τοσοῦτον κατέστη δημῶδες, ὥστε ἀντὶ νὰ τὸν κρίνωσι τὸν ἐκθειάζουσι, καὶ οὕτως ἀντὶ τῆς κριτικῆς χρῶνται τῷ διθυράμβῳ, καὶ ἐν προθυμίᾳ τῇ ταύτῃ τοῦ ἀπονέμειν αὐτῷ πάντα ἐπαινον, λησμονοῦσι τὸ χαρακτηρίζον αὐτὸν προτέρημα.

Καὶ ἡμῶς ἔχει τὸ διακρίνον αὐτὸν προτέρημα, οὐχὶ τὰς παντοίας καλλονὰς αἴτινες διαλάμπουσιν εἰς τὰ ἔπη του, καὶ τὰς ἀληθείας τὰς ὁποίας ἐκφράζει, ἀλλὰ τὸ ἰδιάζον τῶν ἀληθειῶν καὶ καλλονῶν του, καὶ τὸ ἰδιάζον τοῦ ὕφους του· οὐχὶ τὰς παντὸς εἶδους ψυχὰς καὶ τὰ παντοία ἦθη ἅτινα ἐξωγράφουν, ἀλλὰ τὸ ἄλλοῖον τῶν ψυχῶν καὶ τῶν ἠθῶν τούτων. Ἐντὸς τῶν ἀπεράντων ὁρίων τῆς τέχνης διέγραψεν ἰδίαν ἐαυτῷ περιοχὴν, καὶ μετὰ τοσαύτας βιογραφίας καὶ τοσοῦτους πανηγυρικοὺς καὶ τοσαῦτα σχόλια, μένει εἰσαεὶ νὰ ἐξετασθῇ τὸ τί ἦτο.

Ἦτο νοῦς παραδόξου φύσεως, ἀντιβαίνων εἰς τὸν συνήθη τρόπον τοῦ ἀναλύειν, καὶ εἰς τὴν παραδεδεγμένην λογικὴν παντοδύναμον, ὑπερβολικὴν, ὑπέρτατος εἰς τὸ ἐκφράζειν τὸ τε ὑψηλὸν καὶ τὸ ἀγενές, ὁ δημιουργικώτατος πάντων ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐξεικόνισιν τῶν πραγμάτων, εἰς τὰς λαμπρὰς φαντασιοπληξίας του, καὶ εἰς τὰς βαρεῖας περιπλοκάς τῶν ὑπερανθρώπων παθῶν ποιητικῆς, αἰσχροῦ, μουσάπνευστος, ἀνώτερος τοῦ λογικοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραφροσύνῃ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας· ἐπίσης ἀπαράμιλλος εἰς τὴν ἐκφρασιν ὑπερβαλλούσης λύπης καὶ χαρᾶς, τοσοῦτον ἀπότομος εἰς τὴν πορείαν του, τοσοῦτον ὀρμητικὸς, καὶ φέρων τὰ θάσανα τῆς κολάσεως εἰς τὰ ἐντὸς του, ὥστε μόνος ὁ ἸΣΤ΄ αἰῶν ἠδυνήθη νὰ γεννησῇ τοιοῦτον τέκνον.

Ἄς μάθωμεν πρῶτον τὸν ἀνθρωπινὸν τοῦ ὕφους του, τὸ ὅποιον καταδεικνύον τοὺς κεφαλαῖώδης χαρακτῆρας τῆς μεγαλοφυίας του, προαγγέλλει καὶ τοὺς λοιποὺς ἀφοῦ ἅπαξ ἐννοήσῃ τις τὴν κυριωτέ-

ραν δυνάμιν του, βλέπει αυτόν αναπτυσσόμενον ως άνθος.

Η φαντασία του Σακεσπήρου γεννά μετ' άρθωνίας υπερβολικής διχρείς τας μεταφορικούς εκφράσεις του εις πέν ο,τι γράφει, και ανά πάσαν στιγμήν αι άρρηρημένα ιδέαι μεταβάλλονται περ' αυτόν εις εικόνας, και ούτω σειρά εικόνων εκτυλίσσεται εν τω νω αυτού. Δέν θηροίαι αυτάς, άλλ' έρχονται αυτόμακτοι ού μήν άλλά πλημμυρούσιν εν τή κεραλή αυτού, και καλύπτουσι τόν λογιστήν, και διά τής λάμπσεως αυτών άκχυρούσι τή κηληρόν φώς του όρθου λόγου. Δέν άγωνίζεσαι ίνα εξηγήση ή άποδείξη, άλλ' αντιγράφει τας λαμπρότητας των άλλεπλληλών εικόνων αίτινες περιτίθενται εις τήν δεινότητά του.

Προβάλλετε προς τή γραφόμενα των σωρώνων συγγραφέντων ή μών τή χωρίον τούτο, τή όπιον μεταφράζω τυχαίως εξ άκράγην διαλόγου του (1). « Πάτα ζωή άνθρώπου όρείλει να προσαλάττη έτυτην κατά πάτης θλάδης, δι' όλης τής δυνάμεως και των όπλων τής διανοίας; πολλών δε μάλλον ή ψυχή έκείνη, εξ ής εξεκατώνται τόσαι ψυχαι ανθρώπων. Ο θάνατος τής βασιλικής μεγαλειότητος (δηλ. του βασιλείου) συνεπάγεται τήν θάνατον και άλλων πολλών ως χάρμα άπορρηξ πέν ότι είναι πλησίον αυτού είναι τρώχης όγκώδης σταθείς επί τής κορυφής ύψηλοτάτου όρους, εις δε τας ακιμεγέθειαι αυτού άκτινας εισι προσηρισμέννα μικρά πράγματα ελάττωνα ότεν δε πύτη πέν μικρόν εξόχτημα, πάτα ελάττων προσθήκη συνοθέσει τόν σμαρδαλέον αυτού όλεθρον ότεν ό βασιλεύς γενάζη, άπειν τή κρατής αυτού οίμώζει. » Ιδού λοιπόν τρεις εικόνας άλλεπλληλοι προς έκφρασιν μιξ και τής αυτης ιδέας όπως εν βλαστήτει, εις κλάδος παράγει έτερον, και εκ τούτου πάλιν βλαστάνουσι πολλά κλωνία.

Αντι να εισέλθης εις όδον όμαλήν, κεκραγμένην διά τακτικής σειράς έμπηγμάτων, και καλώς περυτευμένων, εισέρχεται εις δάσος πεποικνωμένον υπό δένδρων συνενηγκαλισμένων, και υπό συμφύτων θάμνων, άτινα καλύπτουσι και κλείουσι τήν όδόν σου, και άτινα γρητεύουσι και θιμβούσι τούς όρθακμούς σου διά τής πλουσιότητος των φύλλων και τής πολυτελείας των άνθέων. Κατά πρώτην όψιν άπορείς, ως πνεύμα του νεωτέρου κόσμου, σπουδαίον, και συνειθισμένον εις τας σεμνάς και καθάρως μελέτας τής κλασσικής ή μών ποιήσεως δυσπανάστες, νομίζων ότι άστειζέσαι, ή ότι εξ ιδιοτελείας ή άπειροκαλίας άποπλανάσαι και σε άσπλανξ μεθ' έκευτου εις τόν λαβύρινθον του περιόλου του.

Ούδέν τοιοϋτον έκ ήμιλη ούτω, δέν ήμιλη κατά προτίμησιν, άλλ' ύπέικων εις τήν εν αυτώ ύπάρχουσαν δυνάμιν. Ο μεταφορικός λόγος δέν είναι έδιοτροπία τής θελησεώς του, άλλ' ή δυνάμεις του νόος του και εν αυτῃ τῃ σφοδρότητι του πάθους

(1) 'Αμλέτου, πρῶτ. Γ. Σκηνη δ.

του ή φαντασία του γεννή. "Ότε ό 'Αμλέτος εν τῃ άπελασία του ένθυμείται τήν εύγενῃ μορφήν του πατρός του, αποδίδεται εις τας μυθολογικός εικόνας, ών ή φιλοκαλία τής έποχής εκείνης έπλήρου τας όδους, και παραβάλλει αυτόν προς τόν 'Ερμην-α άρτίως καταβάνατε επί τής κορυφής όρους φιλοϋν τος τόν ουρανόν. » Η θελατική αυτη έμράνισις έ- τῷ μέσω πικροτάτης καταφροσ; και ύβρεων και ά- ρων, δεικνύει ότι ό ζωγράφος ύπάχει εν τῷ ποιη- τῃ. Ακουσίως και παράκρινά άπομακρύνει τή τρα- γικόν πρωταίον, όπερ εκάλυπτε τή πρόσωπόν του, και όπισθεν των σμειπκατότων και τρομερών χι- ρακτήρων του πρωταίον τούτου, ό άκχινώτης βλέπει περῃ προσδίκων μειδίμα χερσιν και θεό- πνευσιν.

Η τριαύτη φαντασία πρέπει εξ άνάγκης να ήικι βικία πάτα μεταφορική έκφρασις αυτης προσέρ- χεται εκ συγκινήσεως. Πῶς ό μεταβάλλων φυσικός και αυτόματως ιδέαν ζήρην εις εικόνα λαμπράν δῆλον ότι έχει τήν έγκέφαλον περιλογισμένον αι άληθώς μεταφορική εισι φαντάσματα φλογερῃ, άτι- να υπό μίαν και μόνην λάμπην άστραπῆς περιστῶ- σιν εικόνα καθάρην και όλόκληρον.

Ούδέποτε, νομίζω, και εν ούδεμιξ χωρῃ τής Ευρώτης δέν έρηνῃ τή πάτης εικονίζόμενον το- σϋτον σφοδρῶ. Τό ύρος του Σακεσπήρου είναι κῆμα έεφρῆσεων περροσύνης; ούδεις θνητός ύπέδαλε ποτε τήν λόγον εις τοιούτα βίαννα εις σύγκρουσιν αντιθέτων, εις υπερβολάς κενώδεις, εις άπορροφους, εις έπιφανήματα, εις όλην τήν περρορῆν τής ψῆς, εις άνατροπῆς ιδέων, εις έπιτωρεύταις εικόνων μιγνύει τή φυσικῶδες μετῃ του θείου, και φαίνεται ούδέν γράψης ποτε άνευ κραυγῆς εκ βήθους ψυχῆς. — Τί έπραξῃ, λέγει ή βασιλισσα εις τόν υιόν της 'Αμλέτον (1).

Πράξιν

"Ηεις μακρίνει τήν χῆριν και τή έρύθημα τής σωφροσύνης. Καλεῖ τήν άρετήν ύποκριτήν άρκασει τή ρόδον 'Από του ώρκίου μετώπου του άθώου έρωτος, Καί έπιθέται άντ' αυτού φύλκταιναν Κάμνει τας εύχάς του ύμεναίου. Ψευδαῖς ως τούς όρκους των κυδευτών. "Ω! τοι- αυτης πράξεις 'Απισπῃ και αυτην τήν ψυχήν των συμβολαίων, Καί καθισῃ τήν γλυκεῖαν θρησκείαν Κενήν βίψωδίων λέξεων. Η όψις του ουρανοϋ έρυθριξ υπό ασχίνης, Νκί, και ή σεραξ και συμπεπικνωμένη αυτη. μάξη (τής γῆς) Με καθήρειαν επί του προσώπου, ως εν ήμέρα κρίσεως, Φαίνεται νοσοϋσα διά τήν πράξιν σου.

Η γλώσσα αυτη είναι ή τής περρορῆς και όμως δέν μετεφράσμεν τή όλον άπασσι αι μετα-

(1) Η έρμηνεία κατά λέξιν.

φορική αυται φράσεις μινίαν έμφαίνουσι, και αι ιδέαι του καταντώνσιν εις τή άτοπον. Τα πάντα με- τεμορφώθησαν υπό τής λαίλακος του πάθους. Τό έγκλημα κατά του όποιου κραυγάζει έμδλυον άπασαν τήν φύσιν, και ούδέν άλλο βλέπει εν τῷ κόσμῳ ή δεαφθοράν και ψεύδος; δέν άρκεται εις τή να θεωρη εξηχερημένους τούς έναρέτους, άλλά νομίζει εξηχερημένην και αυτην τήν άρετήν. Έτι δε και τῃ άψυχα πράγματα συμπαρροφονται εις τήν άνεμοζάλην του θυμαλγού; πάθους του. Το έρυθρόν χρώμα όπερ διαχέει εις τόν ουρανόν ό δύ- ων ήλιος, και τή ώγορῃν σκότος δι' ού ή νύξ καλύ- πται τήν γῆν, μεταβάλλοντα εις έρύθημα και ώγ- ρότητα ασχίνης, και ό ταλαίπωρος άνθρωπος όστις όμιλει και θρηνει, βλέπει τόν κόσμον όλον κλονού- μενον μετ' αυτού εν τῃ ταρχῃ τής άπελησείας του.

Ο 'Αμλέτος, δύνεται να είπη τις, είναι κατά τή ήμισυ φρονοβλαθῆς, εξόχων τούτο εκ τής περρο- ρῆς του λόγου του; άλλά τή άληθῆς είναι ότι ό 'Αμλέτος εν τῃ έρμηνεία τῃ ύρος πανταχοϋ είναι υπερβολικός. Ο Σακεσπήρος δέν βλέπει ποτε τῃ αντικείμενα άταράχως; άπασσι αι δυνάμεις του νόος του συγκεντρούνται επί τής προκειμένης ει- κόνας ή ιδέας; ενθάπτεται εις αυτην και άπορροφῃ- ται ύπ αυτῆς. Πλησίον του μεγαλοφυούς τούτου άνδρος νομίζει τις ότι εύρίσκεται επί του χείλους βραχίονος τή περιδινόμενον ύδωρ καταπίπτον, εν αυτώ, συμπαρροφεί πέν τῃ άπαντῶμενον, και δέν αναδίδει αυτό είμη μεταπειποιημένον και συνε- σραμμένον. Ισταται άναγνώστης έθαυμβος ενόπιον των σπασμαδών μεταφορών του άτινες φαίνονται γεγραμμένα ύπο χερσῃς πυρρασοϋτης φρενιτιών τος εν νυκτι, και συγκερρακοϋσιν εν ήμισεία φράσει ό- λόκληρον σελίδα ιδέων και εικόνων, άτινες κατά κάουσι τούς όρθακμούς τούς όποιους θέλουσ να φωτίσωσι.

Αι λέξεις χάνουσι τας σημασίας των, ή σύνταξις κηχαττέρεται, αι περρορῆς λογίξαι και τα άνυπόστα- τα, άτινα μετῃ φύδου και τρώμου και μόνον κατά κειροῖς υπό άλλων έκφέρονται εν περρορῆς όρ- γασμοῖς, καθίστανται ό συνήθης αυτου λόγος. Σε θιμβούει, σε κινεί εις άγκυνάκησιν, σοι έμπνεί τρώμον, άποτροφή, σε άρκαίξαι; τῃ έπη αυτού είναι άσμη ύψηλῃν και όξύφρονον ύπερ τήν άνθρω- πίνην άνοήν τιτρώτκει τῃ ότα, και μόνος ό νοϋς έμβηχτοσει εις τήν έξαισίαν αυτου καλλονήν.

'Αλλ' εις τούτο δέν άρκεται ή άλλόκοτος αυτη συγχέντρως τής δυνάμεις διπλασιάζεται υπό τής άποτόμου άρμης ήτις άναπτύσσει αυτην. Ού- δεμια προπερρορῆς εν τῃς δρῆμασιν αυτου, ούδε- μίξ προδιδίκτησις, ούδεμια σπουδή προς τή γενέσ- θαι καταληπτόν, ως ίπτος όρηματικώτατος και άλ- κημώτατος, πηδῃ, και δέν ήξούρει άπλως να τρέχει. Διέρχεται άπειρους διαχάσεις εν δυτῃ λέξεσι και εύρίσκειται εις τῃ δύο χείρα του κόσμου εν μιξ στιγ- μῃ. Εις μάτην ή άκχινώτης ζαλισμένος υπό των γυγαντικῶν τούτων πηδημάτων ζητεί να εύρη τόν

μεταξύ αυτων δρόμον, και έρωτῃ έκευτον διά τίνος θάμικτος ό ποιητής εξερχόμενος εκ τής ιδέας ταύ- της εισέρχεται εις εκείνην, διορών ένιοτε μεταξϋ δύο εικόνων μακράν κλίμακα μεταβάσεων, ήν μετῃ δυσκολίας αναβκίνομεν ήμεις ανά βαθμίδας, και τήν όποιαν αυτῃς υπερπηδῃ δι' ενός μόνου πηδημάτος. Ο Σακεσπήρος ίπταται και ήμεις έρ- πομεν, εκ τούτου δε προκύπτει ποιήσις άλλοπρόσ- αλλος, συγκειμένη εξ εικόνων; τολημροτάτων, πάραυτα άμκυσουμένων υπό άλλων έτι τολημροτέ- ρων, εξ ιδέων μόλις έκφρασθεισών, περρορῆτων δε υπό άλλων άπεχουσών εκατόν λέδγας; ούδεμια εν κύτοις όρατῃ συνέχεια, άλλά κατά τή φανόμενον τῃ πάντα εισιν άσυνάρτητα ανά πέν βῆμα ισάμεθα άλλά διεξοδον δέν εύρίσκουμεν παρατηρεῖ τις ύψη- λά τόν ποιητήν και έννοεί ότι ήκολούθησεν αυτον εν χωρῃ τραχείῃ, πλήρει κρημνών, ήν αυτῃς δια- τρέχει ως περιπατον ύμαλώτατον, εις γῆν όπου μό- μετῃ μεγίστης δυσκολίας δυνάμεθα να έρπωμεν.

Τί θέλει γείνει λοιπόν, εν παρατηρήσωμεν τῃρα ότι αι τοσοϋτον σφοδραί και άπροπαρροσκέυκτοι έκφράσεις, άντι να ακολουθώσιν ή μία τήν άλλην θραδέως και μετῃ κόπου, κατακρημνίζονται σω- ρηδόν και μετ' εύκολίας και άφθονίας, ως κύματα εξερχόμενα μετ' άναβρασμοϋ εκ πηγῆς πλημμυρού- σης, άτινα συνεπισωρεύονται και αναβαίνουσιν άπ' άλλήλων, και δέν εύρίσκουσιν ικανόν τόπον προς εξάπλωσιν και άνάπυσιν; Ιδῃ εις τόν 'Ρωμαίον και 'Ιουλιέτταν παράδειγμα του άνεξαντλήτου ύστου, τας μεταφοράς τας όποιας συνεπισωρεύουσιν οι δύο έρασαι, τας περιπαθείς υπερβολάς, τας κερτομίας, τας βεδιασμένως φράσεις, τας έρωτικῶς παραδοξο- λογίας, και ταϋτα πάντα επ' άπειρον. Η γλώσσα αυτων όμοιάζει προς άηδόνων έρωτικῆν μολπῆν.

Οι άρταί του Σακεσπείρου, ως ό Μερκούτιος, ή Βεατρίκη, ή Ροσαλίνδα, οι γελωτοποιοί, οι μίμοι, βρίζουσι βεδιασμένων άρταίμων, οίτινες έκφέρονται πυκνοί ως βολαί πυροβάλων; ούδεις ύπάχει μετῃ αυτων όστις δέν χορηγεί ικανούς άρταίμους ίνα έφο- διάσωσιν όλόκληρον θέατρον. Η κατάρα του Βασε- λέως Αδαρ και τής Βασιλίσσης Μαργαρίτης ήθε- λεν άρταίει δι' όλα τῃ φρονοκομεία, και όλους τούς καταδυναστευμένους τής γῆς. Αι ψῆδι αυτού εισι φρενιτις ιδέων και εικόνων, γεγραμμένων μετῃ σφο- δρότητος προξενούσης ζάλην. Τό πρώτον ποιήμα του ή 'Αφροδίτη και ό 'Αδωνις είναι ή ήδυπαθῆς έκ- σῆσις ενός Κορρεγίου (Correggio) άπλήγου και φλο- γεροϋ. Η υπερεκχειλίξουσα αυτη γονιμότης φέρει εις υπερβολῆ τῃν καθ' έκευτῃς υπερβολικῶν ιδέων, και έκχονταπλασιάζει τήν πολυτελείαν τής μετα- φροσ; τῃ άσυνεπῆς του λόγου και τήν άχαλίνατον σφοδρότητα των έκφράσεων.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΚΑΙ Η ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ.

Πρέπει να ἴναι τις εὐγενῆς τοὺς τρόπους πανταχοῦ, ἐν τοῖς ναοῖς, ἐν ταῖς συναστροφαῖς καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ὁδοῖς, πρὸ πάντων δὲ μετὰ τῶν γυναικῶν οἰαδήποτε καὶ ἂν ἴναι ἡ ἡλικία καὶ ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν. Μόνον ὁ ἔσχατος καὶ ὁ κτηνωδέστατος τῶν ἀγοραίων δύναται νὰ ὑβρίζῃ καὶ παραξύνῃ τὴν γυναῖκα καθ' ὁδόν, εἴτε διὰ χειρονομίων, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε καὶ δι' ἀπλῶν σαρκασμῶν. Τὸ τοιοῦτον προξενεῖ τοσαύτην κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν καλοκάγαθων ἀνδρῶν, ὥστε δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ὑποσπρίζωμεν αὐτὸν διὰ παραδειγμάτων.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

1. Παραχώρησον τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, ὑπερ ἐξὶ τὸ παρά τὰς οἰκίας, εἰς τὴν κυρίαν ἡλικρατεῖς εἰς τὸν βραχίονά σου, ὡς καὶ εἰς πάντα ἄλλον πρὸς ὃν φέρεις σέβας.
2. Ἐὰν ἴσαι μόνος καὶ βλέπεις ἄλλον ἐρχόμενον ἐπὶ τοῦ λιθοσρώτου ἐφ' οὗ εἶσαι, παραχώρησον τὸ ἀνώτερον μέρος παραμερίας, πρὸς ἀνθρώπον βασιζόμενον βαρὺ φορτίον, πρὸς ἱερέα οἰασδήποτε θρησκείας καὶ ἂν ἴ, πρὸς κυρίαν, πρὸς ἄνδρα ὑψηλῆς περιωπῆς, πρὸς γέροντα καὶ πρὸς ἀσθενῆ.
3. Ἐὰν ἄμαξα σματησάσα παρεμποδίξῃ τὴν διάβασιν, ὅσον καὶ ἂν βιάξῃσαι μὴ ἐπιθήσῃ κανένα ἵνα διαβῆς ταχύτερον, καὶ περίμενε μεθ' ὑπομονῆς τὴν σειρὰν σου.
4. Ἐὰν μετὰ βραχάϊαν βροχὴν ἀναγκασθῆς νὰ διέλθῃς τὸν αὐλάκα ἐπὶ σανίδος, ἄφες τοὺς γέροντας καὶ τὰς κυρίας νὰ διαβῶσι πρώτοι.
5. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἂς μὴ σοῦ καταβῆ νὰ προσφέρῃς τὴν χειρὰ σου πρὸς κυρίαν ἣτις δὲν ζητεῖ αὐτὴν, διότι ἤθελες πράξῃ φιλοφροσύνην χυδαίαν.
6. Ἀπόφυγε τὸ πολὺ πλῆθος, καὶ ἐὰν εὐρεθῆς μεταξὺ πολλῶν, ἀπαλλάττου ὅσον τάχιστα, διότι δυνατὸν ν' ἀναγκασθῆς ὑπὸ φιλουτίας, ἵνα μὴ κατασυντριβῆς, ν' ἀνοίξῃς δρόμον διὰ παραγκωνισμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σφοδρῶν.
7. Μὴ κάπνιζε ποτὲ καθ' ὁδόν.
8. Ἐξέλθε ἐνδεδυμένος καθαρῶς καὶ σεμνοπρεπῶς.
9. Βαδίζων κατάβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ὥπως μὴ πιτυλίξῃς μηδένα, καὶ πρὸ πάντων πρόσσεχε πολὺ ὅταν ἔχῃς γυναῖκα εἰς τὸν βραχίονά σου.
10. Ἡ γυνὴ δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀνασκήσῃ τὸ φόρεμα αὐτῆς ὑψηλότερον τοῦ ἀστραγάλου τοῦ ποδός, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ κάμνῃ διὰ τῆς δεξιᾶς πάντοτε χειρός.
11. Ἀπόφυγε τὸ προσκρούειν τοῖς διαβάταις

διὰ τῶν ἀγκῶνων, καὶ ἐπὶ τούτῳ βάδιζε, ἂν ἴναι ἀνάγκη, πλαγίως ὡς ὁ πάγουρος.

12. Ἀπόφυγε ἐν γένει τὸ προστριβεσθαι τοῖς διαβαίνουσιν.

13. Ἐὰν ἔχῃς ἀνοικτὸν τὸ ἀλεξιβροχόν σου, κρατεῖ αὐτὸ οὕτως ὥστε νὰ βλέπῃς ἔμπροσθέν σου, ἵνα μὴ ἐκβάλῃς τὰ ὄμματα κανενὸς καὶ προσκρούῃς εἰς τὰ ἐρχόμενα ἀλεξιβροχα.

14. Ἐὰν ἡ βροχὴ ἴναι βραχδαιοτάτη, ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ προτείνῃ, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἀτόπημα, ὅπως συμπερισθῇ τὸ ἀλεξιβροχον αὐτοῦ μετὰ κυρίας ἣτις δὲν ἔχει. Ἄλλ' ἐν ὅσῳ βαδίζουσιν ὁμοῦ, δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ οὐδεμίαν ὁμιλίαν μετ' αὐτῆς. Ἡ κυρία δύναται νὰ δεχθῇ τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ἂν βιάξῃται ἢ ἴναι ἀναγκασμένη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν. Ἐν οἰαδήποτε ἄλλῃ περιστάσει ἀποποιεῖται αὐτὸ εὐγενῶς.

15. Ἐν οὐδεμιᾷ περιστάσει δὲν πρέπει ἡ γυνὴ νὰ κάμῃ τοιαύτην πρότασιν πρὸς ἄνδρα, καὶ εἰτι ὀλιγώτερον νὰ ζητήσῃ καταφύγιον ὑπὸ τὸ ἀλεξιβροχον αὐτοῦ. Δύναται νὰ κατοφύγῃ εἰς ἐργαστήριον, καὶ οὐδαμοῦ θέλουσι τῇ ἀποποιεῖσθαι τὴν φιλοξενίαν ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ καταιγίς.

16. Χαιρέτησον ἐκβάλλον τὸν πῖλόν σου, εἴτε ἐρωτῶν περὶ τοῦ δρόμου σου, εἴτε δεικνύων αὐτὸν πρὸς ἐρωτῶντας.

17. Ἐὰν θεωρῆς ἐκ τοῦ πλῆθους καὶ ἀσκαρδαμυκτεῖ κυρίαν τινὰ καθ' ὁδόν, εἶσαι αὐθάδης, ἐὰν ἀπευθύνῃς πρὸς αὐτὴν λόγους ἐρωτικῶς εἶσαι ἀναίδης· ἐὰν τὴν ἀκολουθήσῃς εἶσαι ἐξελθὼς καὶ ἀπονενομημένος, ἐὰν δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποκτήσῃς τὴν γνωριμίαν τῆς εἶσαι μαρὸς καὶ γελοῖος καὶ θὰ τὸ κατάλαβῃς ἐκ τῶν ἐπακολούθων.

18. Πᾶσα γυνὴ ἣτις μειδιᾷ ἢ ἀποκρίνεται ἢ ἀφίνει νὰ τὴν ἀκολουθῶσι καθ' ὁδόν, εἶναι γυνὴ ἀνευ ἠθικῆς, καὶτι ὀλιγώτερον τῶν ἀρεσκομένων εἰς τὰ ξυνὰ ἢ εἶναι ἐγγὺς τοῦ γενέσθαι τοιαύτη.

19. Ἐὰν ἀπαντήσῃς γινώσκον καθ' ὁδόν, τὸν χαιρετῆς καὶ φορεῖς πάλιν τὸν πῖλόν σου, καὶ ἂν εἴτι σματησῇς ὅπως συνομιλήσῃς μετ' αὐτοῦ.

20. Ἐὰν δὲ ἴναι ἀνώτερός σου ἡ κυρία, κρατεῖς τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα ἕως οὗ σὲ παρακαλέσουν νὰ τὸν φορέσῃς.

21. Ἡ συνομιλία πρέπει νὰ ἴναι συντομωτάτη, καὶ ἀρμόζει εἰς τὸν πρεσβύτερον ἢ σεβασμιώτερον νὰ παύσῃ αὐτὴν πρώτος ἀναχωρῶν.

22. Εἶναι ἀπρεπὲς τὸ ὁμιλεῖν ἢ νεύειν ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὸς τὸν εὐρισκόμενον ἐν τῇ ὁδῷ.

23. Ἀπρεπὲς ὡσαύτως καὶ τὸ σματηῖν ἐφ' ἀμάξης ἐλαύνοντα καὶ ὁμιλεῖν πρὸς πεζόν.

24. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἀρκεῖ οἱ συναντώμενοι ν' ἀντιχαιρετῶνται ἀμοιβαίως διαβαίνοντες, ἢ ἐὰν ὑπάρχῃ θέσις νὰ προσκληθῇ ὁ ἄλλος, ὅπως ἀναβῆ καὶ συνδιαλεχθῶσιν. Ἄλλὰ τότε πρέπει νὰ διευθύνῃ τοὺς ἵππους πρὸς τὸ μέρος εἰς ὃ ἐπορεύετο ὁ πεζός. Εἶναι μάλιστα εὐγενέστερον νὰ φέρῃ αὐτὸν μετὰ τοῦ μέρους ὑποῦ ὑπάγει.

25. Ἡ καλῆς συμπεριφορᾶς κυρία δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σματηῖ καθ' ὁδόν πρὸ ἐργαστηρίου, ἵνα θεωρηθῇ τὰς ἐκτεθειμένους πραγματείας τοῦ κοσμηματοπώλου, ὕφασματοπώλου, κτλ. Ἄν ἴναι μόνον θὰ κινδυνεύσῃ νὰ νομισθῇ ὡς κομμία περβολογία μετὰ σχολιαρά της. Ἐὰν δὲ σπρίξεται εἰς τὸν βραχίονα ἀνδρός, τὸν κάμνει ὕμα τῆς περιεργείας της.

26. Δὲν πρέπει ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ σματηῖ καθ' ὁδόν καὶ νὰ ἀνομιγνύεται εἰς τὸ πλῆθος. ἵνα θεωρηθῇ γάτον ἢ πῖθκον ἢ θαυματοποιόν, ἂν δὲν θέλῃ νὰ χάσῃ τὸ ὠρολόγιον ἢ τὸ βαλάντιον αὐτοῦ. Καὶ ἂν οὐδὲν ἄλλο κοκὸν πάθῃ, θέλει θεωρηθῇ τοῦλάχιστον ὡς χάλας νεαρῶ ἀφίχθεις εἰς τὴν πόλιν.

Ἐγνώρισα εἰς τὰς ἐπαρχίας σοβαρὸν τινα δικαστὴν τὸν Κύριον Δ. ἀξιοθαύμαστον πρὸ πάντων διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα, ἣν εἰξενεῖ νὰ συναρμύξῃ μετὰ τῆς σοβαρότητος τῆς ἐνδυμασίας αὐτοῦ, ἃ ἐπιλήπτου καὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀσχηροτάτων κριτῶν. Ἡμέραν τινὰ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τοῦ πολιχνίου τοῦ ἵνα ἐπισκεφθῇ τοὺς Παρισίους ἀφικόμενος ἐν τῷ θα περιπλανᾶται καθ' ἐκάστην εἰς τὰς ὁδοὺς, σματηῶν ἐνώπιον παντὸς ἀντικειμένου μὴ ἀναγομένου εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον τοῦ. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, πλησίον τῆς Νέας Γεφυρᾶς ἀποσμηκτικῆς (ξελικιαστῆς) συναθροίξει περὶ ἑαυτὸν τὸ πλῆθος εἰς τὸ ὑπαιθρον διὰ δύο ἡμερησιῶν ὄψεων νωχελῶς περιφροσμένων ἐπὶ τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ τεμαχίων ἀποσμηκτικῶν σάπωνος. Ὁ Κύριος Δ. διασχίζει τὸ πλῆθος καὶ πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν, ἵνα θεωρηθῇ κάλλιον τὰ ἄβλα βῆ ταῦτα ἐρπετά. Ὁ ἀξιώτιμος ἔμπορος ὅστις πρὸ ἱκανῆς ὥρας ματέως ἐξέδερε τὸν λάρυγγά του ἐγκωμιαζὼν τὰς θαυμασίας ιδιότητας τοῦ μίγματος αὐτοῦ πρὸς ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, πλησιάζει εἰς τὸν Κύριον Δ., καὶ ταχὺς ὡς ἡ ἀσραπὴ ἀρπάζει αὐτὸν ἐκ τοῦ περιτραχηλίου τοῦ ἐνδύματος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀπλόνοι πλατὺ ἐπάλειμμα τοῦ λιπαροῦ σάπωνός του. « Δῆτε καλὰ, Κύριοι καὶ Κυρίαί, λέγει ἀποτεινόμενος εἰς τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ Κύριος οὗτος εἶναι κατέλερος ὡς ἄν κορβονιάρης μ' αὐτὸν τὸν λεκὲ ποῦ βλέπετε ἀπάνω στὸ βουχό του· νὰ σ' ἕνα λεπτὸν θὰ βγῇ καὶ ὁ Κύριος θὰ γείνη παστρικός ὡς καθρέφτης. » Καὶ ταῦτα λέγων ὁ ἀγύρτης ἐτριβε τὸ ἐνδύμα διὰ τραχείας καὶ βέβρυγμένης ψύκτρας, ἣτιρ πρὸς μεγίστην εὐθυμίαν τοῦ πλῆθους, ἐσκόρπιζε σταλαγματίας τινὰς τοῦ σάπωνος ἐπὶ τοῦ λευκοῦ λαιμοδέτου καὶ τοῦ μέλανος ἐκ λειομετάξου γιλεκίου τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐμόρφασεν οἰκτρῶς. Ἄλλὰ καὶ τοὶ πνέων μένεα δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ ἵνα μὴ ἐπαυξήσῃ τὸ γελεῖον τῆς θέσεως αὐτοῦ· « Μὴ φοβεῖσθε, καθόλου Κύριοι, νὰ πάγειε πιὰ· σὲ λιγὰκι θὰ δῆς πῶς γίνηκες παστρικός ὡς τὸν γαλάντη μιανῆς κοντέσσα. » Ὁ ἀποσμηκτικὸς διὰ τῆς σιδηρᾶς χειρὸς τοῦ σφιγκούσης ὡς ὁ σφιγκτῆρ, ἔλαβε τὸν δικαστὴν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ περιήγαγεν αὐτὸν ἐνώπιον ὄλων τῶν παιδαρίων ἅτινα περιεκύκλουν τὴν τράπεζαν, ἵνα δείξῃ πῶς ὁ θαυμασῖος αὐτοῦ σάπων ἐξήλειψε τὴν κηλίδα. Ἐπειτα δὲ ἀφῆκε τὸν Κ. Δ. εἰπὼν μετὰ πολλῆς γενναϊότη-

τος ὅτι δὲν ἐζήτηι τίποτε, οὔτε διὰ τὸν κόπον οὔτε διὰ τὸ σαπόνιον τοῦ.

Ὁ ταλαίπωρος Κ. Δ. ὅστις ἵνα μὴ διεγείρῃ σκάνδαλον ἀνόρμασον εἰς δικαστὴν, ἄφησε νὰ τὸν ξελεκιάσῃ ἀνευ ἀντιτάσεως, ἣτις ἠδύνατο εἶτι μᾶλλον νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἀνηλεῆ περιγέλων τοῦ πλῆθους, ἔρχισε νὰ φεύγῃ μετὰ βήμα γοργόν, ἀλλὰ τὸν παρετήρησαν, καὶ δεκάς μικροπόρων ἀλύσεις καὶ βραβδία παλόντων, ἠκαλύθησαν οὐτὸν κροζόντες εἰς τὰ ὀτά του. « Κύριε ἕνα μπασόνι ποῦ δὲν μένει παρακάτω ἀπὸ τὴν μπαλένα, παρ' το, παρ' το, εἶναι εὐθηνόν. » Ἐπειτα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐνεργεῖσιν αὐτῷ ἐν βραβδίον λέγοντες· « Λύγισέ το, Κύριε, λύγισέ το, δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε ἂν μπορέσῃς νὰ τὸ σπάσῃς. — Μιὰν ἀλυσιδα ποῦ σοῦ τὴν δίνω μετ' ἐγγύσῃ, Κύριε, μετ' ἐγγύσῃ· σοῦ τὴν δίνω γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, παρ' κ' αὐτὴν, εἶναι χρειοζούμενη. »

Καὶ ἂν ὁ ταλαίπωρος δικαστῆς δὲν ἀπεμακρόνυτο δρομαίως, δὲν ἤθελε κατορθῶσαι ν' ἀπαλλοχθῆ ἀπὸ τῶν ἐνοχλήσεων τούτων, ἂς ὤφειλεν εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν σχῆμα καὶ τὴν περιέργειαν αὐτοῦ, ἣτις τὸν ἐπρόδωκε καταγγέλλουσα αὐτὸν ὡς νῆπλυν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ Ὁ ΔΟΓΟΣ!

(Συνέχεια.)

Ἐν τοῖς προῤῥηθεῖσιν οὐδεμίαν ὑπερβολὴν. Ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιπλεόντων ξυλαρίων ἅτινα δεικνύουσιν ἡμῖν τὸν βόρον τοῦ ποταμοῦ κεῖται ἐνώπιον ἡμῶν· εἶτι δὲ τοῦτο Βιβλίον πλήρες ἀληθειῶν καὶ γεγραμμένον ὑπὸ τολμηρᾶς καὶ νοημονεστάτης γυναικός· εἶναι φωνὴ ἀγανακτήσεως κατὰ τῆς παρακμαζούσης γενεᾶς καὶ ζωτῆρὰ πρόσκλησις ἵνα ἐγερθῇ ἐκ τῆς φθοροποιᾶς αὐτῆς ἀπαθείας.

Διερχόμενοι τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου τῆς Κυρίας Βυχέρης (Miss Beecher) (1), ὅπερ ἐστὶν ἀπλῆ μὲν ἀλλ' ἐξαιρετικὸς ἐπιτομὴ παντὸς ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὸν κοινὸν λαὸν ὅπως γνωρίσῃ τοὺς νόμους τῆς φυσιολογικῆς ἐπιστήμης, φθάνομεν εἰς τὸ δεύτερον μέρος, ἔνθ' ἐκτίθει κανόνας τινὰς πρὸς ἀπόκτησιν τῆς σωματικῆς υἰγείας, καὶ ἐπομένως τῆς εὐδαιμονίας.

Οἱ ζῶντες χωρὶς νὰ σκέπτονται τὰ περὶ τοῦ τροποῦ τοῦ ζῆν ὀλίγον γνωρίζουσιν ὅτι ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ αὐτῶν υἰγεία κρέμανται ἐξ αἰτιῶν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐταῖς ἀσπμάντων. Ὁ ἔμπορος ὅστις εἰσέρχεται σπουδῆ εἰς τὸ μαγνητεῖον καὶ καταβροχθίζει τεμάχιον ψιτοῦ, τρία ἢ τέσσαρα γεώμηλα, ὀλίγον ἄρτον καὶ ἐν πλακούντιον, ἐντὸς δέκα λεπτῶν, δὲν συλλογίζεται συγχρόνως ὅτι βλάπτει τὴν υἰγείαν τοῦ στομάχου αὐτοῦ τοσοῦτον βιαίως ὅσον ἐὰν κα-

(1) Τὸ πρῶτον ἄρθρον εἶναι ἰκρίσις περιοδικῶς συγγράμματος τῆς Ἀμερικῆς περὶ τοῦ βιβλίου τῆς Ἀμερικανίδος ταύτης Κυρίας ἐπιγροφίμενῃ Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν λαὸν περὶ υἰγείας καὶ εὐδαιμονίας

ἀπελπισθείς ἐκτύπησε τὴν χεῖρα τοῦ πλησίον αὐτοῦ παιδὸς « Πάει ὁ Κράββης! Πάει ὁ Κράββης, ἀνεβάρησεν οὕτως, καὶ ὁ φρουρὸς τρομάξας ἠνέωξε τὴν θύραν, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς παῖδας νὰ βυθώσιν ἔξω εἰς τὸν ἀέρα. Μίαν ἀκόμη στιγμὴν, εἶπεν ὁ Κράββης μετὰ ταῦτα, ἂν ἔμενα, ἀπεθνήσκα.

Πῶς οἱ ἀνθρώποι οἱ ζῶντες ἐν τῷ προμνημονευθέντι μεγαλαπρεπῇ ξενοδοχείῳ, ἐξηκολούθουν νὰ ζῶσι, φαίνεται ἡμῖν ἀκατανόητον. Πᾶσα δίοδος, πᾶν δωμάτιον καταπληρηθεῖτο ὑπὸ θερμοῦ καὶ ζήρου ἀέρος, ὡς εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἠθάνετο τοὺς πειόμενους αὐτοῦ αἰφνιδίως πιεζομένους ὡς εἰ ἀόρατος χεὶρ ἐκόλυε τὴν διηνεκὴ αὐτῶν ἐνέργειαν. Δὲν εἶναι δὲ τὸ μόνον ξενοδοχεῖον ἐν τῷ ὑπάρχει τὸ κακόν τοῦτο. Πάντα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δηλητηριασμένα ὑπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ φθοροποιῦ τοῦτου ἀέρος· οὐδὲν λοιπὸν θαυμαστὸν ὅτι αἱ γυναῖκες ἡμῶν οἰκοῦσαι εἰς αἰθούσας ξενοδοχείων, ἔχουσιν ὡχρὰς παρειάς, κεκαμηκότα σῆθη, καὶ κάτιστα καὶ μέλη. Καὶ οὐδὲν παράξενον ἂν ὁ Κύριος Βέττης λέγει ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ βιβλίῳ περὶ τῆς χώρας ταύτης ὅτι τὸ νυμφευθῆναι Ἀμερικανὴν γυναῖκα ἐστὶ νυμφεύσθαι φάκελλον ἀσθενοῦν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς ἐργοστασίοις εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἄνδρας ἢ γυναῖκας. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι τοσοῦτον θερμὴ ὥστε ἀναπνέεται κοπιωδῶς καὶ ὑπὸ πνευμόνων καλῶς ἐχόντων, καὶ τὰ ἐκ τούτου ἀποτελέσματα εἰσὶ σαφῶς εἰκονισμένα ἐπὶ τῶν νοσηθῶν καὶ νεκρικαίων προσώπων αὐτῶν ἐν τῷ κήθηται κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῶν θρανίων. Τὰ ταλαίπωρα ταῦτα ὄντα τοσοῦτον ἐτυνεύθησαν τὴν ἐναντίαν ταύτην εἰς τὴν φύσιν αὐτῶν ἀτμοσφαῖραν, ὥστε ἂν εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον τὸ τοῦ ἐργοστασίου δωμάτιον συνέβαινε ν' ἀφῆρη ἀνοικτὴν τὴν θύραν δι' ὀλίγα λεπτά, ἤθελον τρέμει καὶ συττέλλεσθαι εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ ὑγιοῦς ἀέρος ὅστις εἰσρέει ἐντός. Φρίττει κανεὶς ἀναλογιζόμενος τότε θέλουσιν ἀπογεῖναι εἰς τὸ γῆρας αὐτῶν ἂν ποτε γηράσωσιν.

Ἰδίως δὲ ἡ ἔντονος φωνὴ τῆς φυσιολογοῦ ἀπευθύνεται εἰς τὰς γυναῖκας. Αἱ ἐκπληκτικαὶ στατιστικαὶ αἱ δημοσιεύει ἡ Κυρία Βηχέρη περὶ τῆς ὑγείας τῶν γυναικῶν, εἰσὶν ἰκανὴ ἀπόδειξις περὶ τῆς φοβερᾶς ἀνάγκης τῆς ταχείας καὶ γενικῆς μεταβολῆς τῶν προσφιλεστάτων ἔξεων τοῦ γυναικείου φύλου. Ἡ Κυρία Βηχέρη ἔκαμεν ἰδίως ἐρευνας εἰς 26 πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν περὶ τῶν γυναικείων ἔξεων, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν αὐτῆς ἐκτίθησι λεπτομερῶς ἐκ τῶν 258 κυριῶν ἀναφερομένων διὰ τῶν ἀρκτικῶν γραμμάτων τοῦ σώματος αὐτῶν, εὐρίσκωμεν μόνον 12 ὑγιεῖς. Εἰς 6 δὲ ἐκ τῶν 26 πόλεων ἢ συγγραφῆς δὲν εὐρίσκει οὐδὲ ἓνα κατὰ ὑγιᾶ ἄνθρωπον, αἱ δὲ πλεῖσται τῶν λοιπῶν πόλεων ἔχουσιν ἓνα μόνον ἀπολαύοντα καλῆς ὑγείας, γνωστῶν τῆ χρησιμοῦσθαι τὰς στατιστικὰς ταύτας. Αἱ ἐκθέσεις αὐταὶ ἀνεπτύχθησαν ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τῆς Κυρίας Βηχέρης, ἀλλὰ τὸ φοβερὸν ἐξαγόμενον εἶναι πάντοτε τὸ αὐτὸ, ὅτι — Ἡ

ὕγεια ἐξωρίσθη σχεδὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης μερίδος τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ ἡμῶς πάντα ταῦτα δὲν εἶναι τόσον ἐκπληκτικὰ, ὅσον ὅταν ἐπιχειρῶμεν νὰ παρατηρήσωμεν τὴν ἠθικὴν καὶ φυτικὴν ἀγωγὴν, ἢ δίδωμεν εἰς τὰς γυναῖκας ἡμῶν. Ἀς λάβωμεν δὲ ἕν μόνον παράδειγμα. Κοράσιον ὅπερ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας ἐτράφη διὰ παικίλων ζαχαρωτῶν καὶ θερμῶν πλκουντίων, ἐγκλείεται μετὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ βίου του εἰς ὑποτροφεῖον κομψοῦ ὄντος, ἔνθα παραζαλλεῖται διὰ τῆς διδασκαλίας γλωσσῶν καὶ τῆς συμπεριφορᾶς, καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐκεῖσε ἀριζὴν αὐτῆς θέλει εἶδαι αὐτὴν ὡχρὰν καὶ νοσώδη ἔχουσαν ὄψιν, καὶ τὸ δέρμα αὐτῆς κεκαλυμμένον ἴσως ὑπὸ κηλίδων καὶ φλυκταινιδίων, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἐς ἐρημέτους ζωηρότητος καὶ εἰσέχοντας. Ἐνταῦθα τρώγει θερμὰ πλκούντια εἰς τὸ πρόγευμα καὶ τὸ τεῖνον, καὶ καταβροχθίζει κρουσάλλω τὴν ζάχαριν ἐν τῷ κρυπτῷ. Ὁ νοῦς αὐτῆς διατελεῖ ἀπασχολημένος διρκουσιῶν τῶν ὡρῶν τοῦ κηθῆματος, καὶ ἡμισείας ὥρας περιπατος, ὅταν ὁ καιρὸς ἦται καλός, εἶναι ἡ μόνη ἔσκησις ἢ λαμβάνουν οἱ μῦς, ἐκ τῆς εὐεξίας τῶν ὀπιῶν ἐξαρτῶνται τὸ τε σχῆμα καὶ ἡ χροιά. Ἡ ἀποτρόπιος τῶν νεωτέρων χρόνων ἐσθῆς ἢν φορεῖ, κάμνει διπλάσιον τὸν ὄλεθρον, διότι ἀφίνει τὸ σῆθος ἐλαφρῶς κεκαλυμμένον, ἐνῶ τούναντιον παραφορτόνους ὑπὲρ τὸ δέον τὰ ἰσχία καὶ τὰ σκέλη, ἐπιφέρει εἰς τὰ δύο ταῦτα ἄρα τοῦ σώματος ἀνομοίαν θερμοκρασίαν καὶ δυσμορφίαν τοῦ σώματος διὰ τῆς συσφίξεως. Τὸ ἐν τῷ πίνακι τέταρτον σχῆμα περὶ ἡ μορφῆν γυναικὸς εὐ ἔχουσης, τὸ δὲ πέμπτον δεικνύει τὸ σῶμα ὡς κατήνητην αὐτὸ τὰ σφυγζίματα τῶν μοδιωστρεῶν.

Ἐκτός τῆς στρεβλώσεως ταύτης τοῦ σχήματος, ἡ μανία τοῦ σφίγχεσθαι ἐπιφέρει πολλὰ μειζονα κακὰ. Ἴνα καταστήσωμεν αὐτὰ εὐληπτα, ἀναγκαῖον νὰ προσέπωμεν ὅτι ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀνθρώπινου σχήματος ἡ καρδιά καὶ οἱ πνεύμονες εἰσὶ κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ στομάχου διὰ μεμβράνης συνεχομένης μετὰ πλευρὰ καὶ καλουμένης διάφραγμα· ὁσάκις δὲ ἀναπνέωμεν, τὸ διάφραγμα τοῦτο κυρτοῦται ἢ ἀλλίον εἰπεῖν ἀνασφύεται πρὸς τὰ ἄνω· ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς καλῶς ἔχοντας εἶναι πάντοτε ὀλίγον κυρτὸν, κρατούμενον εἰς τοιαύτην θέσιν ὑπὸ τοῦ στομάχου ὅστις καὶ αὐτὸς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν σπλάγγων. Καὶ τὸ διάφραγμα κυρτοῦται οὕτως ὥστε τὸ ἄκρον τῆς καρδίας δύναται νὰ μένη ἐπ' αὐτοῦ, ἥτις ἄλλως ἤθελε κρέμασθαι εἰς τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. Διὰ τῆς ἔξεως λοιπὸν τοῦ σφίγχεσθαι τὰ σπλάγγνα πιέζονται πρὸς τὰ κάτω· φυτικῶ δὲ τῷ λόγῳ ὁ στομάχος καταβάλλει καὶ ἐπιπνέως τὸ διάφραγμα πίπτει, ἢ δὲ καρδιά ἀπόλλυσι τὸ σφίγγημα ἐκυτῆς, καὶ πραγματικῶς κινεῖται ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ θώρακος. Πάσης λοιπὸν γυναικὸς φεροῦσης τὸν ὑπενδύτην τοῦ σαρμοῦ πρέπει ἀναγκασίως τὰ ζωτικὰ ὄργανα νὰ κατήνησαν εἰς τὴν ἐλασινὴν τὴν κτεράσσειν. Τὸ ἔκτον καὶ ἔσδομον σχῆμα δίδουσι ἰδίαν τινὰ τῆς θέσεως τοῦ διαφράγματος τῆς τε ὑγιᾶς καὶ μὴ γυναικός. Τὸ Κ εἶναι

ἡ καρδία, τὸ Δ, τὸ διάφραγμα τὸ Σ ὁ στόμαχος, καὶ τὸ Ω τὸ πλατὺ ἐκείνο ἐντερον ὅπερ καλεῖται κώλον. Εἰς τὸ ἔκτον σχῆμα τὰ ἐντερα ὑποστρίζουσι τὸν στόμαχον, ὁ δὲ σάμαχος τὸ διάφραγμα, καὶ τὸ διάφραγμα τὴν καρδίαν. Εἰς τὸ ἑβδόμην σχῆμα, ὅπερ ποιεῖ ἄθυμα τῆς περιφίξεως, τὰ πάντα διαφέρουσι ἡ καρδεὶα μένει ἀνυποστρίκτος, τὸ διάφραγμα ὀμαλόν, ὁ στόμαχος μεταποτισμένος, καὶ τὰ ἐντερα ὠθιούνται πρὸς τὰ κάτω. Ἀντιπαρεβαλὼν τις τὰ δύο σχήματα πρὸς τὰς καθέτους καὶ ὀριζοντίους γραμμάς, εὐκόλως δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν διαφορὰν εἰς πάντα τὰ ὄργανα.

Ἡ δὲ βηθεῖσα κίνησις τοῦ διαφράγματος πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω διακρίνεται ὅταν παρατηρῆ τις τὸν στόμαχον ὑγιεῖς ἀνθρώπου. Ὅταν οἱ πνεύμονες διαστελῶνται ὁ στόμαχος ὑποχωρεῖ, ὅταν δὲ συστέλλωνται προκύπτει τοῦτο δὲ καλεῖται γαστρικὴ ἀναπνοὴ καὶ γίνεται διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων κινήσεων τοῦ προμνημονευθέντος διαφράγματος. Ἡ γαστρικὴ αὕτη ἀναπνοὴ παρέχει τῇ κυρίᾳ Βηθέρῃ τρεμερὰς ἀποδείξεις περὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ πρᾶγμα πιθανὸν ὅτι θέλει φανῆ ἐκπληκτικώτερον ὅταν παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην ὅτι μεταξὺ τῆς μεγαλειτέρας μερίδος τῶν Ἀμερικανίδων ἡ γαστρικὴ ἀναπνοὴ ἔπαυσεν ὀλοτελῶς. Ὅτι δὲ τοῦτο συμβαίνει γίνεται θῆλον εἰς τὸν ἐξετάζοντα τὸ ἐν τῷ πίνακι σχῆμα ἐν ᾧ τὸ διάφραγμα ἠναγκάσθη νὰ μὴν διηνεκῶς ὀμαλόν. Αἱ δὲ ἀνεπιστήμονες τῶν ἀναγνωστῶν θέλουσιν ἴσως καταπεισθῆ ἐντελέστερον ὅταν ἀποφασίσωσι νὰ περιεργασθῶσι τὴν κοιλίαν, καὶ ἴδωσι κατὰ πρώτην φοράν ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς ἀναπνοῆς ἐξηφανίσθη ἐντελῶς. Τί παραξενὸν λοιπὸν ἂν τὸ κοράσιον ὅπερ προηγουμένως ἐφέραμεν ὡς παράδειγμα, τί παραξενὸν λέγομεν ἂν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ὑποτροφείου αὐτῆς ὡχρὰ τὴν ὄψιν, κάτι σχῆμα ἔχουσα τὰ μέλη καὶ χρονικὴν δυσπεψίαν;

Ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος ἀβήρου ἠρωτήσαμεν ἂν ἕστεργε κανεὶς νὰ νυμφεθῆ γυναικὰ μὲ δύο ξύλινα σκέλη. Ὁ ἀναγνώστης βλέπει ἤδη τὸ δίκαιον τῆς ἐρωτήσεως ταύτης. Εἶναι μείζων δυσμορφία τὸ δεῖσθαι μελῶν ἢ τὸ ἔχειν τὴν καρδίαν ἐκεῖ ἐθα ἔπρεπε νὰ ἦναι ὁ σάμαχος, εἶναι χειρὸν τὸ βαδίζειν διὰ βακτηριῶν ἢ τὸ ἔχειν τὴν σπονδυλικὴν στήλην ὡς τὸ γράμμα Σ; Καὶ ὅμως πολλοὶ κύριοι εἴτινες νυμφεύονται νεάνιδας τοῦ σαρμουῦ, ὧν τὰ ἐντὸς παρέχουσι γενικὴν δυσμορφίαν, ἤθελον ὀπισθοχωρήσει ὑπὸ φρίκης ἂν παρεκαλοῦντο νὰ ὀδηγήσασιν τὴν κυρίαν Κοκκινόμαγλοῦσαν εἰς τὸν ὑμῆναιον.

Μεταφράσθη ὑπὸ Κ. Κ.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

Η. Αἱ δύο πλευραὶ τῆς ὁδοῦ.

Οἱ τριάκοντα πέντε ἄνθρωποι οἵτινες ἠθέλησαν νὰ κυριεύσωσιν ἐξ ἐφόδου τὸ ταμῖον τοῦ Ἐδουάρδου καὶ Συντροφίας ἔμειναν ἐν ἡ δύο λεπτά ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἐμφάνισις τοῦ προσωποειδοφόρου, ἧτις κατέκαυσε τὴν στάσιν. Ἡ

ἐντύπωσις αὕτη ἦτον ἀναμφιβόλως λίαν ζωηρὰ καὶ βαθεῖα· διότι δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ προφέρωσι λέξιμοι ταραχωδέστεροι τὸρα ἐφαινότο οἱ δειλοτέροι. Ὁ Τουρνοβούλης ἐκρύπτετο ὀπισθεν τοῦ Σάρλη, ὅστις ματαίως ἐπειράτο νὰ καλοψῆ τὸν ὄγκον τοῦ ὀπισθεν τῆς ἰσχυρότητος τοῦ Στλιαγκάκη. Οὐδεὶς ὅμως ἠδύνατο νὰ κρυφθῆ ὀπισθεν τοῦ Βωβλαντέρνα, ἐπειδὴ τὸ ἀξιόλογον τοῦτο παλληκάρι ἐκόλλησεν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν τοῖχον. Ἐξώθεν τινὲς μικραὶ πωλήτριαι, ὡς καὶ γυναικῶν πωλήτριαι, ἤνόμεσαν ὅτι ἤκουσαν κρότον ὁμοιοῦντα τὸν κρότον πιρολίου, καὶ ἡ Κυρὰ Βλάκ ὑπῆγεν εἰς τὴν κυρὰ Βράουν, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τῆς κυρὰ Κρούβης, ἧτις ἠνώθη μετ' αὐτῶν διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κυρὰ Βλουμβέρην. Εἰς τῆς τελευταίας ταύτης ἡ κυρὰ Δόδη ἔφερον εἰς μαρτυρίαν τὴν κυρὰ Βούλην περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀνώνυμος στενωπὸς κατωκίετο ὑπὸ τοῦ διαβολοῦ, ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Ἐδουάρδος καὶ Συντροφία. Ἡ κυρὰ Φουτς καὶ ἡ κυρὰ Κροσκαίρη ἐθαίθαίωσαν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο πεσῶς ἀδύνατον.

Συνωμίλησαν πολλὴν ὥραν, πλὴν ὄλαι αἱ ὑποψίασι τῶν ἐπινίγησαν ἐντὸς τινῶν δεκαλίτρων τεύλου.

Μετὰ τρία λεπτά ὁ Στλιαγκας ὅστις δὲν ἠγάπα πεσῶς νὰ μὴν καρφωμένος εἰς τὸν τόπον του ἐκινήθη, ὁ Σάρλης ἀνωρθώθη, ὁ Θωμᾶς Τουρνοβούλης ἔβηξε συνεσταλμένως, καὶ οὕτως ὁ πάγος διελύθη.

— Ὁ καυμένος ὁ Σῶνης, ἐψιθύρισεν ὁ Θωμᾶς Τουρνοβούλης.

— Ὁ καυμένος ὁ Σῶνης ἐπανέλαθεν ὁ Στλιαγκάκης προσποιούμενος ὅτι κλαίει, τί καλὰ ποῦ ἐγαυγίξε!

Ὁ Στλιαγκάκης ἦτο μὴ κλέφτικη κάλτσα λίαν ἀξιοπερίεργος· ἐφαινότο δεκατριετὴς τὸ πολὺ, ἀλλὰ ἡ μεμαραμένη καὶ ἐβρυτιδωμένη ὄψις του ἔδεικνε, αὐτὸν ἤδη ὡς γέροντα. οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ εἶχον διττὴν ἔκφρασιν, ὅτε μὲν ἐκφραζόντες τελείαν ἐξαχρείωσιν, ὅτε δὲ ἀκτινοβολοῦντες ὑπὸ ὄντος σατανικῆς πονηρίας· μόλις εἶχε τὸ ἀνάστημα παιδιοῦ ἐνδεκαετοῦς· διότι τὰ ἰσχνὰ καὶ ἄνευ μυῶν του μέλη καὶ ὁμοίωμαρρα, δὲν ἔδεικνον αὐτὸν οὐδὲ πρόσθετον. Ὡς ὄλαι τὰ παιδία, καλὰ ἢ κακὰ, ἐπειράτο ἀσμένως ν' ἀποκτήσῃ σημαντικότητα ἀνδρός· καὶ τῶ ὄντι εἶχεν ἤδη καταβῆ ἱκανὰς θαθμίδας εἰς τὴν κλίμακα τῆς κακίας διὰ νὰ ἀντιποιῆται τιμῆς παρὰ τοῖς συντρόφοις αὐτοῦ.

— Διατί ὁ Κύριος Σμιθ νὰ μὴ μᾶς πῆ εὐθὺς ὅτι ἡ ἐντιμότης του ἦτον ἐκεῖ ἀπάνω εἶπε γογγυζῶν ὁ Σάρλης, καὶ ῥίπτων εἰς τὸν ταμίαν βλέμμα οὐχὶ τόσο ἐνοικόν.

— Ἦθελε νὰ ἡσυχάσωμεν.

— Μπορούσαμε νὰ τὰ ταιριάξωμεν, εἶπε σιγανὰ ὁ Βωβλαντέρνας, ἂν δὲν ἔκαμαμε τόσο σαματὰ... Ὅσο διὰ τὴν ἐντιμότητά του δὲν βρέθηκεν ἀκόμη ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος ποῦ μπορεῖ νὰ εἰζεύρῃ τὸ ποῦ θὰ εἶναι καὶ ποῦ δὲν θὰ ἦναι...

— Ἐσὺ τὸν γνωρίζεις, Βωβλαντέρνας; δέκοψεν ὁ Θωμᾶς Τουρνοβούλης, μετὰ σφοδρᾶς περιεργείας

— Ἐγὼ!... Ἀγαπημένα παιδία ὄλαι τὰ πάντα εἶναι ἀκριβὰ καὶ κυττωζο τοῖς δουλείαις μου... Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ κύρ Σμιθ ἔβριψε κάτω τὸν Σῶνη καθὼς πρέπει... δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε ἔχι...

— Κακόμοιρε Σῶνη! εἶπον ἀκόμη τινὲς χρόνια. Ὁ δὲ Στλιαγκάκης ἐπανέλαβε ἑρηνικῶς — Ἄχ! τί καλὰ ποῦ γαυγίξε.

Ὁ Βωβλαντέρνας ἀρῆκε τὴν γωνίαν του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ πτώμα, τὸ ὅποιον ἐψυχοσεν ἐπὶ ὀλίγον ὡς πτωματογνώμον.

— Εἶναι λεβέντικος δυνατὸς εἶπε τέλος. Τοῦτο μποροῦμε νὰ τι ποιήσωμε πολὺ καλὰ στοὺς γιαιτροὺς γιὰ μιὰ λίρα, εἰς τὰ παιδία τῆς Ἀναστάσεως... (1) Πιῶς θὰ μὲ βροβήσῃ νὰ τὸν σκόσω.

— Ἀς μὴν κουτήσῃ κανένας, ἐφώνασεν ὁ Τουρνοβούλης, αὐτὸ τὸ κορμὶ εἶναι δικόμου.

— Διατί τόμη;

— Γιατί, ἀπεκρίθη ὁ Τουρνοβούλης, ἀπομάσσω ἐν δάκρυσι ὁ Σῶνης ἦτο φίλος μου... καὶ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ὠφεληθῶ ἀπ' τὸ κοῦμένο τὸ κορμὶ του.

Τὸ περιπαθεὶς τοῦτο ἐπιχείρημα ἐνεκρίθη ὑπὸ πάντων, καὶ τὸ πτώμα τοῦ Σῶνης ἀπεδόθη εἰς τὸν Τουρνοβούλην τὸν κάλλιστον φίλον του, ἵνα ὁ βηθεῖς Τουρνοβούλης πωλήσῃ αὐτὸ διὰ μίαν γυναίαν εἰς τὰ Παιδία τῆς Ἀναστάσεως· ὁ δὲ Βώβης ἀπεμακρύνθη, ἀπὸ τοῦ πτώματος μορφῶν ὑπὸ δυσσφρασκείας. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Νικολῆς, ὁ ἐρυθρὰ ἐνδεθυμένος ὑπκρέτης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἀγνοῶν παντάπασιν τὸ δυστύχημα, ὅπερ ἡ ἀγοπορία αὐτοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ προσενηθῇ. Εἰς τὴν θέαν τοῦ πτώματος τοῦ Σῶνη καὶ τοῦ τετραυμένου δικτυωτοῦ δὲν ἔδειξε τὸν ἐλάχιστον θαυμασμόν, ὅπερ μᾶς κήμει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι συνεχῶς ἔβλεπεν συμβαίνοντα παρὰ ὄρα πρᾶγματα εἰς τὸ κατᾶστημα τῶν κυρίων Ἐδουάρδου καὶ Συντροφίας. Παρέδωκεν εἰς τὸν κύριον Σμιθ βαλάντιον βερύτατον τὸ ὅποιον οὕτως ἐκένωσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καλύπτων οὕτως αὐτὸ διὰ χρυσοῦ.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἔκαμε τριάκοντα ἕξ μικροὺς σωροὺς ἕκαστον ἐκ πέντε λιρῶν, ἀναγνωσθέντος δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σῶνη, ὁ Τουρνοβούλης καὶ ὁ Βωβλαντέρνας ἐπροσυστάθησαν συγχρόνως.

— Ἦμουν ὁ καλλίτερος φίλος του εἶπεν ὁ Τουρνοβούλης μετ' ἐμφάσεως.

— Νὰ ποῦ πᾶρες τὸ κορμὶ του, ἀντέκρουσεν ὁ Βωβλαντέρνας ἐκτείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὸ χρυσοῖον, ὁ Τουρνοβούλης ἐκλείσσε τοὺς δύο μεγάλους του γρόνθους καὶ. — Μὴ τ' ἀγγίξῃς, εἶπεν, εἰ δὲ μὴ σ' ἀφίνω στὸν τόπον!

Ὁ Βώβης ἔχωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἐγάδευσε τὴν κόψιν τοῦ μαχαιρίου του, τοῦ ὁποῦ δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ. Ταυτοχρόνως δὲ τὰ στρεβλὰ σκέλη του συνεσωρεύθησαν ὑπ' αὐτόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν κεραυνὸν, καὶ ὁ Τουρνοβούλης ὠχρίασε, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἠσθάνετο ἤδη τὴν ψυχρὰν μαχαιρὰν του εἰς τὴν πλευράν του· ἀλλ' ὁ Βωβλαντέρνας

(1) Βδελυρὰ τις συμμορία τυμβωρῶν ὑπάρχασα ποτὲ ἐν Λονδίῳ πρὸς ἀνάρξιν πτωμάτων, ἅτινα ἐπώλουν εἰς τοὺς νέους σπουδαστάς.

μετεμελήθη καὶ ἐπονήθη εἰς τὴν γωνίαν του μὲ ἔθμα λίαν ἥσυχον, διότι εἶδε τὸν κύριον Σμιθ ἀποσειρόντα τὰς γυνείας, καὶ ῥίπτοντα οὕτως εἰς τὸν σωρὸν τοῦ χρυσοῦ ὅστις ἦτο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ γραφείου. Ὁ Τουρνοβούλης τὸν εἶδεν ὡσκότως. Τὸ δὲ πρῶτον κίνημά του ὑπῆρξε νὰ βιβῆ κατὰ τοῦ κύρ Σμιθ, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε τίποτε.

— Ἄν δὲν ἐξεβούρην τὴν ἐντιμότητά του, ποῦ πρέπει νὰνοῖ ὁ διάβολος ἢ κατὶ χειρότερον, εἶπε γογγυζῶν καὶ καταπίνων τὴν μονιάδη ὀργήν του, σὺ ἔχονα τὰ πράσινα γυαλιὰ σου μὲς τὸ κρανίον, χομένο κορμὶ!

Ὁ κύριος Σμιθ ἤκουσεν ἴσως, ἀλλὰ προσπειοῖθη ὅτι δὲν ἤκουσε· ὁ τελευταῖος σωρὸς τῶν πέντε λιρῶν ἐλήφθη καθ' ἡν στιγμὴν ἀνεγινώσκετο τὸ τελευταῖον ὄνομα τοῦ καταλόγου.

— Τώρα εἶπεν ὁ κύριος Σμιθ, δεικνύων τὸ πτώμα τοῦ Σῶνη, ξεποστρεψατέ μου οὐτὰ τὰ λείψανα τοῦ ληστῆ, καὶ ἄλλη φορά νὰ ἦσθαι φρονιμώτεροι.

— Χρεῖζεται ἓνας σάκκος κύρ Σμιθ, ἀπεκρίθη ὁ Τουρνοβούλης, καὶ ἄχυρον διὰ νὰ τὸ ἱμπαλιάρωμε... Τὸ κοῦμένο μου τὸ παιδί!

Ὁ Κύριος Σμιθ ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ὁ Νικολῆς ἔφερε σάκκον καὶ ἄχυρον. Εἰς ὀλίγας στιγμὰς ὁ θαλαίπωρος Σῶνης, κομψότατα φακελωμένος ὁμοίωσεν, ὡς ὁμοιάζουσι δύο σταγόνες ὕδατος, μὲ φακέλλον ἐμπιρευμάτων· ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει ὁ Τουρνοβούλης ἐσῆκωσεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ῥωμαλέων ὤμων του. Δὲν ἔμενον δὲ πλέον εἰς τὸ γραφεῖον εἰμὴ ὁ Κύριος Σμιθ, ὁ Νικολῆς καὶ ὁ Βωβλαντέρνας.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Κύριος Σμιθ εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον.

— Περιμένω, ἀπεκρίθη ὁ Βώβης, ἡ ἐντιμότητά του θέλει νὰ μὲ δῆ.

— Ἐσένα;

Ὁ Βώβης ἔβριψε βλέμμα περίξ αὐτοῦ μετ' αὐθαδεστάτης ἀφελείας.

— Δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ ἐμένα ἐδῶ, φίλε μου κύρ Σμιθ ἀπεκρίθη.

— Καὶ τί σοῦ θέλει ἡ Ἐντιμότητά του.

— Γιὰ τὸ ἓνα ἢ γιὰ τὸ ἄλλο, καλέ μου κύρ Σμιθ, ἴσως γιὰ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν φαμιλιάμου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μὲ προσμένει.

Νικολῆ εἶπεν ὁ Κύριος Σμιθ, πήγαινε νὰ βρωτήσῃς τὴν Αὐτοῦ Ἐντιμότητα, ἂν θέλῃ νὰ ἰδῇ αὐτὸν τὸν κατεργαστῆ.

— Ὅχι δά! ὑπέκρουσεν ὁ Βωβλαντέρνας, ἐγὼ εἶμαι ἀπλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀγαπῶ τοὺς τσιρμόνιαις· βῶτῃσε μονοχὰ τὴν ἐντιμότητά σου ἂν ἀγαπᾷ νὰ μιλήσῃ μὴ στιγμὴ μὲ τὸν πτωχὸ τὸν Βωβλαντέρνα.

Τὴν ἀκόλουθον στιγμὴν ὁ Βώβης ἀνέβη τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα ἧτις ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἐπάτει διὰ τῶν ἐσρέων καὶ λασπωμένων πελμάτων του τὸν τάπητα ὠραίας αἰθούσης. Διήλθε τὴν αἰθούσαν προπορευομένου τοῦ Νικολῆ, καὶ μετὰ ταῦτα διήλθε δύο ἢ τρεῖς θαλάμους πολυτελῶς κατρητισμένους, ὅθεν ἐκαίρησε νὰ κάμῃ

ἄφρατα πάντα ἢ ἐξ ἑλαφρῶν πράγματα, εἰς τὰς εὐρεί-
ας ἀβύσσους τοῦ ἐκ μέλανος δέρματος θυλκίου του.

— Αὐτὸ εἶναι γὰρ τὴν Ἐγκράτειαν (1), ἔλεγε κατὰ
νοῦν ἐκείνους, ὅστις τοιοῦτοτρόπως οἰκειοποιεῖτό
τι. Οἱ τελευτήσιες θάλαμος, ὅπου εἰσῆλθεν, ἦτο εὐ-
ρύχωρος τις ἰδιαιτέρως θάλαμος βλέπων εἰς τὴν ὀ-
δὸν Κορινθίῳ. Πλησίον μίαν τῶν θυρίδων τῶν ὀ-
πέων τὰ πυκνὰ περπατάσματα ἀνυψώμενα ἄφρον
νὰ εἰσέλθῃ ὁ ὠχρὸς ἐκεῖνος ἤλιος τῆς δεκεμβριανῆς
πρωῆς, ὁ εὐαγγῆς ὄνειροπόλος τοῦ Νκουκλήσιου,
ἡμικεκλιμένος ἐπὶ ἀνκλιντήρος ἐξ ἐπικρίκου, ἐκ-
πνίξε καπνοσύριγγα Ἀσιατικὴν, μακρὸν ἔχουσαν ἐ-
πιτυρίγγιον (μαμὲ) ἐξ ἡλέκτρου. Ἦτο ὠχρὸς καὶ
ἀσθενὴς τὴν ὄψιν, καὶ ἡ θέσις του ἐξέπραξε τὴν πα-
ρὰ φύσιν ἐκείνην ἀδράνειαν, ἥτις εἶναι τὸ ἀποτέλε-
σμα τοῦ κόπου μίαν διανοικτερότερον ἐφαίνετο μέ-
γας κύκλος ὑποκύνος ὑπὸ τοῦ μεγάλου κυνοῦ
ὀφθαλμοῦ του· τὰ πάντα δὲ καὶ μέχρι τῆς δικρυ-
νοῦ λευκότητος τῆς γυμνῆς χειρὸς του, ἐνέφρινον
ἀσθένειαν ἐκ τοῦ κόπου προσελθούσαν.

Ἐνώπιον αὐτοῦ μικροῦ τις Αἰθίοψ, ἐν εἶδει ζῶντος
γραφείου, ὑπερῆοιζε βιβλίον ἀνοικτὸν, εἰς τοῦ ὁποῖου
τὰς σελίδας ὁ Ἐδουάρδος ἐβρίπτε κατὰ καιροῦ, τὸ
ἔμβρον βλέμμα του.

Πλησίον αὐτοῦ, ἐπὶ ἔδρας, εὐρίσκειτο προσωπεῖον,
μέλαν, καὶ κεντὸν περιστόλιον τετρακλάειον καὶ τὸ μὲν
προσωπεῖον εἶδομεν ἦδη, τὸ δὲ περιστόλιον βέβαιον,
ἐὰν οἱ τολμηταὶ ἀνθίσταντο ὅτε κατέβῃ ἡ Αὐτοῦ
ἔντιμότης, ἤθελε καὶ αὐτὸ λάβει μέρος εἰς τὴν συνο-
μίλιαν.

Ἄμα ἤκουσε τὰ ῥήματα τοῦ Βωδλαντέρνα, ὁ Κ.
Ἐδουάρδος· ἔλαθεν αὐτομάτως τὸ προσωπεῖον του καὶ
ἐκάλυψε ταχέως τὸ πρόσωπόν του· ἀλλ' αἶφνης πάλιν
τὸ κατέβησε πλησίον του.

Ὁ Βώδης προχώρησε κεκυρῶς, καὶ χειρῶν
ἀδεξίως ἀνὰ πᾶν ῥήμα, καὶ δειλιῶν νὰ πατή τὰ ἀν-
θοπλέγματα τοῦ τάπητος. Ὁ δὲ Κ. Ἐδουάρδος
ἐξήλασε τοῦ θλάμου διὰ νεύματος τὸν Αἰθιοπί-
σκον του.

— Τί θέλεις; εἶπεν εἰς τὸν Βώδην, ὅστις μεσιδιῶν
ἐλαφρῶ καὶ εἰς τρόπον κολακκευτικόν,

— Ἐρχομαι, εἶπεν ἄνδρ' ἐν κκοφίνεταί τὴν ἐντιμότη-
σας, νὰ τῆς εἰπῶ τὴν καλὴν μέρα, καὶ γὰρ μὴ μι-
κρὴ δουλειὰ ποῦ ἡ ἐντιμότης σας ζέρει καλά.

Ὁ Βώδης ἐκάμυσε τὸν ὀφθαλμὸν λέγων τοὺς λό-
γους τούτους.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Ἐδουάρδος.
Προσπάθησε νὰ ἐξηγηθῆς γρήγορα καὶ καθαρά.

— Ὅχι πατάσω, ἐντιμότης... Πῶς! ἔλητ-
μονήτατε πρὸς τὸ Νκουκλήσιον, καὶ τὸ κορητσάκι ποῦ
γύριζε τὸ δίσκο... Τί ὄμορφα κομμυτάκι, μὴ τῆ
ζῶ μὲν καὶ τῆ συνείδησί μου!

Ὁ Ἐδουάρδος εἶχε τῷ ὄντι λητμονήσει, ἢ τοῦλάχιστον
ὁ νοῦς του ἦτο ἀλλοῦ· ἀλλ' οἱ ὀλίγοι οὗτοι
ἤρκεσαν εἰς τὸ ν' ἀνακλήσειν εἰς τὴν μνήμην
του τὴν σκηνὴν τῆς προτερίας. Τὰ ἐν Νκουκλήσιον
αἰσθηματά του ὑπῆρξαν τοιοῦτον ἡδονικῶν καὶ το-

(1) Τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του.

σοῦτον ζωηρῶ, ὥστε ἠθίθη ἀνανεομένην τὴν γλυ-
κυθυμίαν του ἐκείνην· ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ με-
τώπου. Για διὰ τῆς διανοίας ἀνακαλίθη τὰς πε-
ροῦστας καὶ φυγὰς εἰκόνας.

— Καὶ, εἶπε μετὰ σιωπῆν ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν, εἶναι
γλυκύτατον νήπιον! ὁποῖον εὐθεὸν ζῆλον ἐνέφρινον
ἡ στάσις τῆς! ὁποῖα ἀγνοία εἰς τὸ βλέμμα τῆς!
ὁποῖα σεμνότης εἰς τὴν φωνὴν τῆς! — καὶ ἔπειτα
ἔρω; ἐν πᾶσι τούτοις!

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπεν ὁ Βωδλαντέρνας, ὅτι
εἶναι ἕνα κορητσάκι ζυγισμένον μὲ τὸ φλοῦρι.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀρῆκε τὴν χεῖρά του νὰ πέτῃ καὶ
θεωρήσῃ τὸν Βωδλαντέρναν.

— Σοὶ εἶχον δῶσει μίαν περπατάσασιν τῷ εἶπε.

— Σωστὴ! γὰρ αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔλαβα τὸ θῆρος ν'
ἄρθω νὰ προσκυνήσω τὴν ἐντιμότησας...

Ἀκολούθησε τὸ κορητσάκι... Ὁδῶν νὰ πῶ τὰ κο-
ρητσάκια, γὰρ εἶναι δύο, — καὶ μὴ ἀγουρίδα ποῦ
ταῖς ἀκομπνιάριζε κάθουν τρεῖς... Ἀ! θυμολογί-
α ὅτι μ' ἀρώτησε πῶς σας λένε.

— Ποῖος;

— Ἡ ἀγουρίδα... καὶ μ' ἔδωκε μίαν ὀμορφῆ
λίρα γὰρ τὸν κόπο μου.

— Καὶ τοῦ εἶπες;

— Τίποτε, ἐντιμότης, τίποτε... Δὲν μ' ἐπλή-
ρωσε καλά;

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ τὸ κορητσάκι ἐκεῖνο;

— Ὅσον δὲ γὰρ αὐτὸ ἡ ἐντιμότης σας δὲν ἔχει
ἀνάγκη νὰ μὴ σ' ἀμάξῃ γὰρ νὰ πᾶ νὰ τῆς κάμῃ
ἐπίσκεψιν, καὶ εἶπα αὐτὸς μὲς τῷ νοῦ μου. Σὰν πῶς
νᾶταν περπατάσασιν!

— Μὰ πῶς μου ποῦ κατοικεῖ; διέκοψεν ἀνυπομό-
τως ὁ Ἐδουάρδος.

Ὁ Βωδλαντέρνας ἐπρόσθεσε τὸ θεωπευτικὸν μει-
δίμακτον.

— Δὲν ἔχετε πρὸς ν' ἀπλώσητε τὸ χεῖρι, εἶναι
ἀντικρῶ σας, τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου.

Ὁ Ἐδουάρδος διὰ κινήσεως αὐτομάτου ἐσφριψε
ζωηρῶ τὴν κεφαλὴν, ἀκολουθῶν τὸ κίνημα τῆς χει-
ρὸς τοῦ Βώδης, ἥτις ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἀπέναντι πλευ-
ρὰν τῆς ὁδοῦ, τὰς θυρίδας τοῦ δευτέρου πατώμα-
τος. Τὸ κίνημα τοῦ Ἐδουάρδου ὑπῆρξε τὸσον ταχὺ,
ὥστε θελακτικώτατα τις νεῖνις ἡμιδαικνύουσα τὸ πρό-
σωπόν τῆς ὄπισθεν περπατάσασιν περιέργως ἀν-
υψωμένου, δὲν ἔλαθε κερὸν νὰ κρυθῇ. Ὁ Ἐδουάρ-
δος τῇ ἐβρίψε βλέμμα περιέχον τοῦλάχιστον τρεῖς ἢ
τέσσαρες ἐξομολογήσεις ὄμοι. Ἡ δὲ νεῖνις ἐγένετο
πορφυρᾶ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν καὶ τὸ κα-
ταπέτασμα ἔπεσε.

— Ἐκείνη εἶναι, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, δὲν ἠδου-
νήθη νὰ ἴδω τὴν κόμην τῆς· ἀλλ' ἐκείνη εἶναι, εἶ-
μαι βέβαιος... Πῶς ἐξέφυρες ὅτι κατοικεῖ εἰς αὐτὸ
τὸ πάτωμα;

— Νὰ σας τὸ πῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βώδης. Δὲν μπο-
ρῶ νὰ χτυπῶ τὰ πόρταις ἐξ αἰτίας τῆς εὐνοφί-
μας μου ποῦ δὲν ἔχει πολλὴν ὑπόληψιν... Ὅταν τὰ
δύο κορητσάκια καὶ ἡ ἀγουρίδα των ἐμῶν μὲσα,
ἐγὼ εἶμαι τὸ δρόμο ξηρὸς ξηρὸς. Ἦτερα μὲν κα-

τέθηκε μὴ ἰδέα ἐκύτταξα ἀψηλά καὶ εἶδα φῶς εἰς
ὅλα τὰ παράθυρα, ἐξ ἄνω ἀπὸ τὸ δεύτερον πατώμα,
ὅπου ἀναψάν τὰ φῶσις ὑπερ' ἀπὸ δύο τρία λεπτά,
σωστὰ ὅσο ἐχρειάζονταν γὰρ ν' ἀνάψῃ τὰ σπύρα ἢ
ἀγουρίδα.

Ποῦ δὲν πηγάζει καὶ χώνεται ἡ λογικὴ!

Ὁ Ἐδουάρδος βέβαιον εἶπε τὸ ἐπιχείρημα τοῦ
Βώδης ἀναντίρρητον, διότι ἐπένευσε πρὸς δῆλωσιν
ἐπιδοκιμασίας.

— Πάγει καλά, εἶπε παρεκάλεσον τὸν Κύριον
Συλὴν νὰ σὲ πληρώσῃ.

— Ἀν σας εἶναι ἀδιάφορο, εἶπεν ὁ Βώδης ἀμ-
χανῶν, καλλίτερον νὰ τὰ λάβω ἀπ' τὸ χεῖρι τῆς
ἀφεντιεῶσας.

— Διὰ τί;

— Ὅλα τὰ πάντα εἶναι ἀκριβᾶ, καὶ...

— Καὶ...

— Καὶ ὁ Κύριος Συλῆς θὰ μοῦ πῇ ὅτι μ' ἐπλή-
ρωσε μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Κύριος Ἐδουάρδος τῷ ἔδωκε δύο λίρας, καὶ
τὸν ἀπέσειλε δι' ἑνὸς νεύματος.

Ὁ Βωδλαντέρνας ἐβίβησε τὸν χρυσὸν ὅπως κά-
μνον οἱ ἐπέται ὅταν λάβωσιν ἐλεημοσύνην.

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἐντιμότησας, εἶπε.
Ἐπρόσθεσε δὲ ἀναχωρῶν.

— Σαράντα ψωροσέλινα ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου βί-
γχει δέκα λίρας σ' ἐκείνας ποῦ γυρίζουν τὸ δίσκο!
αὐτὸ δὲν εἶναι δίκαιο!... ἴσως ἡ ἀγουρίδα ἐκείνη
εἶναι πρὸ γαλαντόμος!... ἤθελα νὰ δῶ...

Ὁ Κ. Ἐδουάρδος ἔμεινεν εἰς τὴν ἔδραν του ἐξα-
κολουθῶν νὰ βλέπῃ τὸ παράθυρον, εἰς τοῦ ὁποῖου
τὰς ὀφθαλμοὺς ἦσαν ἤδη προσκεκωλλημένοι μετὰ δειλί-
ας αἱ πτυχαὶ τοῦ περπατάσασιν· ἐνεθυμήθη τὰς
γλυκυθυμίας ἐκείνας τοῦ Νκουκλήσιου, καὶ ἐπει-
ρήθη νὰ ἀνοικοδομήσῃ κατὰ δειλίαν τὸ μαγικὸν
ἐκεῖνο οἰκοδόμημα τῆς ποιήσεως, ἐν ᾧ ἀπεκοιμήθη
τόσον ἡδονικῶς τὴν προτερίαν. Κατὰ καιροῦς
ὅμως ἀπαίσιον ἰδέει ἤρχοντο καὶ ἀπεσκοτίζον τὴν
ὄψασιν του, ἀλλ' ἀπεσῶβει αὐτὰς, καὶ ἐνετρώφα
ἐπιμόνως εἰς τὰς ὀλίγας σταγόνας τῆς μουσικῆς ποιή-
σεως, τὰς ὁποῖας εἶχεν ἀρῆσει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ
ποτηρίου του. Ἦκουσεν ἐκ νέου, καὶ κάλλιον ἴσως
ἢ ἐν πράγματι τὴν θεῖαν μελωδίαν τῶν θεοσκευτι-
κῶν ὕμνων· ἔβλεπεν ἀγγελικώτερον καὶ γλυκύτερον,
εἰς τὴν ἐκ φαιῶς καὶ λαμπρᾶς κόμης στεφάνην,
τὸ πρόσωπον τοῦ ὠραίου ἐκείνου καρασίου τῆς ὁποι-
ας ἡ ἐμφάνησις ἐπέβηκε τὸσον ὠραία τὴν ὄνειροπό-
λησιν του, ὅτε ἐξηρηγμένως κατὰ τοῦ γύλου τῆς
ἐκκλησίας, παρέδιδε τὴν ψυχὴν του ὅλην εἰς ἀνα-
μνήσεις θεοσκευτικῆς, καὶ εἰς ἀναμνήσεις ἔρωτος
ἀγνοῦ καὶ ἀθώου.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Τὸ προκοσμήτωρον
Ἀσιατικὸν Ἀνεκδοτόν.

Λέγεται ὅτι Ὁ Σουλτάνος Μαχμούτης τῶν Περσῶν,
διὰ τῶν διηγετικῶν πρὸς τοὺς ἐξω πολέμων του, καὶ

τῆς ἐν τῷ ἰδίῳ κράτει τυραννίης του, ἐπλήρωσε
τὸ βασιλεῖόν του ἐρειπίων καὶ ἐρημώσεως, καὶ ἐξο-
θρεῦσε κατὰ τὸ ἡμεῖν τοὺς κατοίκους τῆς Περσίας.

Ὁ βεζίρης τοῦ μεγάλου τούτου Σουλτάνου, (εἶτε
ἀστεϊζόμενος εἶτε κορυβαντιῶν δὲν ἠξέρομεν) ἰ-
σχυρίζετο ὅτι εἶχε μάθει παρά τινος δερβίσου τὸ
ἐννοεῖν τὴν γλώσσαν τῶν πτηνῶν, ὥστε δὲν ὑπῆρ-
χε πτηνὸν τοῦ ὁποῖου δὲν κατελάμβανε τὴν ὀμι-
λίαν. Ἐνῶ δὲ ἐσπέραν τινὰ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ κυ-
νηγίου μετὰ τῷ βασιλεῶς, παρετήρησαν δύο γλαύ-
κας ἐπὶ τινος δένδρου κειμένου πλησίον παλαιοῦ
τείχους, καὶ ἀνυψούμενον ἐκ τοῦ μέσου ἐρειπίων.

« Ἐπεθύμουν νὰ μάθω » λέγει ὁ Σουλτάνος « τί
λέγουσιν αἱ δύο ἐκεῖναι γλαυκὲς πρὸς ἀλλήλας » ἀκρο-
άσθητι τὴν συνομιλίαν των, καὶ εἰπέ μοι ἀκριβῶς. »

Ὁ βεζίρης ἐπλησίασεν εἰς τὸ δένδρον, καὶ προσε-
ποιήθη μεγάλην προσοχὴν ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὸν
Σουλτάνον « Μεγαλειότατε » λέγει, « ἤκουσα μέρος
τῆς συνδιαλέξεώς των, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σας
τὴν διηγηθῶ. » Ἀλλ' ὁ Σουλτάνος δὲν κύχαριστήθη
ποσῶς εἰς τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, ἠνάγκασεν αὐτὸν
νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τὰ πάντα λέξιν πρὸς λέξιν.

« Λοιπὸν μάθετε, εἶπεν ὁ βεζίρης, ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν
γλαυκῶν τούτων ἔχει υἱόν, καὶ ἡ ἄλλη θυγατέρα,
περὶ ὧν διαπραγματεύονται γάμον... Ἡ μήτηρ
τοῦ υἱοῦ εἶπε πρὸς τὴν τῆς θυγατρὸς « Φίλη μου
συγκατανεύω εἰς τὸν γάμον τοῦτον, ἐὰν στέργῃς νὰ
δώσῃς εἰς τὴν θυγατέρα σου διὰ προῖκα πενήτηκοντα
ἐρημωμένα χωρία. Πρὸς δ' ἡ μήτηρ τῆς θυγατρὸς
ἀπεκρίθη « Ἀντὶ πενήτηκοντα τῆ δίδω πεντακόσια
ἀν' ἀγαπᾶς. Ὁ Θεὸς νὰ πολυχρονήσῃ τὸν σουλτάνον
ἐν ἀγαπᾶς. Ὁ Θεὸς νὰ πολυχρονήσῃ τὸν σουλτάνον
μας Μαχμούτην, ἐν ὅσο βασιλεύει αὐτὸς, δὲν θὰ
σερῶμεθα ποτὲ ἐρήμων χωρίων. »

Λέγουσιν ὅτι τοῦτο ἔκαμε βελθῶν ἐντύπωσιν εἰς
τὸν σουλτάνον, καὶ τοσοῦτον ὥστε ἀνοικοδόμησε τὰς
πόλεις καὶ κώμας, αἵτινες εἶχον κατασραφῆ, καὶ
ἐκτοτε συνεβουλεύθη τὸ καλὸν τῶν ὑπηκόων του.

Περίεργεια καὶ ἀδιακρισία.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κύριος Κονδαμίνης ἐπισκεφθεὶς
τὴν Κυρίαν **, εὔρεν αὐτὴν καθημένην εἰς τὸ γρα-
φεῖόν τῆς, καὶ γράφουσαν ἐπιστολὴν πρὸς τινὰ φίλην
τῆς. Ἡ Κυρία λοιπὸν ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν
τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἵνα μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ
ταχυδρόμου, ὁ δὲ κύριος Κονδαμίνης συγκατένευσε
εὐγενέστατα λέγων « Βεβαιοτάτα, βεβαιοτάτα,
Κυρία μου, μὴ γένοιτο νὰ σας γένω ἔμπόδιον. »

Παρασυρόμενος ὅμως ὑπὸ ἀκαθέκτου περιεργείας,
ἐτέθη ὄπισθεν τῆς ἔδρας τῆς Κυρίας, ὅθεν ἀνεγίνω-
σκε πᾶσαν λέξιν ἀποβρέουσαν ἐκ τοῦ καλάμου αὐ-
τῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀτοπτρὸν τι ἐν τῷ γραφείῳ
προῦδωκε τὴν ἀδιακρισίαν του, καὶ ἡ Κυρία χωρὶς
νὰ παραχθῇ ἐξηκολούθησεν εὐφωῶς « Ἀγαπητὴ μου
φίλη, ἡδυνάμην νὰ σοὶ εἶπω καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐὰν
ὁ Κύριος Κονδαμίνης δὲν ἐκάθητο ὄπισθεν μου,
ἀναγνώσκων πᾶσαν... » μόλις ἀναγνοῦς τὰς λέξεις;

ταύτας, ὁ φιλοπράγμων κύριος ἀνεβόησεν ἐκθαμβος
«Κυρία μου σὰς ζῆτῶ συγγνώμην, δὲν ἀνεγίνωσκον.»

Ὁ ἀδάμας κόπτει τὸν ἀδάμαρτα.

Κύριος τις ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς θεραπείας τοῦ
Ὀλιβιέρου Κρομουέλου, συνέλαθε σφοδρὸν ἔρωτα
πρὸς τὴν νεωτάτην θυγατέρα τοῦ Προστάτου ἢ Προ-
έδρου (Protector) τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἀνομαζέτο ὁ
Κρομουέλος.

Ἡ νεανίς δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν ἐργασὴν ἑαυτῆς,
καὶ τέλος οὗτος τῇ ἐπρότινε μυστικὸν γάμον, ἐπει-
δὴ δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς τοῦ νὰ λάβωσι
τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς τῆς· ἀλλ' ἄνθρωπος
τις (καὶ πότε ἔλειψαν οἱ φθνεροὶ ἀπὸ τὸν κόσμον;) ἀνακαλύψας τὸ μυστικὸν ὑπῆγε καὶ τὸ διεκοίνωσεν
εἰς τὸν Κρομουέλλον ὅστις διέταξεν αὐτὸν νὰ παρα-
φυλάξῃ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἅμα πάλιν ἡ θυγά-
τηρ του ἥθελεν εἶναι κατὰ μόναν μετὰ τοῦ μνηστῆ-
ρός τῆς· τοῦτο συνέβη τὴν ἐπιούσαν, καὶ Κρομουέ-
λος μαθὼν αὐτὸ, εἰσῆλθεν αἰφνιδίως εἰς τὸν και-
τῶνα τῆς θυγατρὸς του, ὅπου εὔρε τὸν Κύριον γυ-
νυπετῇ ἐνώπιόν τῆς.

Ὁ Προστάτης μετ' ὀργῆς μανιώδους ἐζήτησεν
ἐξήγησιν τῆς διαγωγῆς του, ὁ δὲ γαμβρὸς μετὰ
μεγίστης ἀγχινοίας καὶ ἀταραξίας, αὐτὸν ὑψηλότατε,
συνέλαβον σφοδρὸν ἔρωτα διὰ τὴν θαλαμηπόλον
τῆς θυγατρὸς σας, ἀλλὰ δὲν στέργει εἰς τὸ γένη
σύζυγός μου, καὶ διὰ τοῦτο παρεκάλουν τὴν θυγα-
τέρα σας νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ὁ! ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβιέρου, εἰάν οὕτως ἔχη τὸ
πράγμα, φέρ' ἴδωμεν τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν
πρὸς εὐχαριστήσιν σας· καὶ προσκαλέσας τὴν θερά-
παιναν τῇ λέγει. — Διατί ἀποποιεῖσαι τὴν τιμὴν
τοῦ νὰ νυμφευθῆς τὸν Κύριον Οὐάιτ; εἶναι φίλος
μου καὶ θέλω νὰ τὸν πάρῃς. Ἡ νεὰ δὲν ἐφάνη πο-
σῶς δυσπρησιμένη, ἀλλὰ μόνον ἐρυθρίασε, καὶ ὁ
Κρομουέλλου ἐπρόσθεσεν Ἄ! βλέπω τί τρέχει, μοῦ
κάνεις τὴν νόστιμα. Ἐ! φωνάζετε μου τὸν παπᾶν.
Ὁ παπᾶς ἦλθε, καὶ ὁ Ὀλιβιέρου διέταξεν ἀμέσως νὰ
συζεύξῃ τὸν Κύριον Οὐάιτ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου.
Ὁ δὲ Μίσερ Οὐάιτ ἠναγκάσθη νὰ συγκατανεύσῃ ἵνα
μὴ ἐκτεθῇ εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Κρομουέλλου. ὅστις
ὅμως ἵνα καταστήσῃ τὴν νύμφην θελκτικωτέραν,
τῇ ἔδωκε προῖκα πεντακοσίων λιγῶν.

Ὁ σπουδαστὴς τῆς θεολογίας.

Ὁ διοικητὴς πόλεως τινος τῆς Γαλλίας εἶγεν
υἶόν, τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα ἦτο
κατάλληλος διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ἀπε-
φάσισε νὰ τὸν κάμῃ ἱερέα. Ἐξείλε λοιπὸν αὐτὸν εἰς
τι θεολογικὸν φροντιστήριον, καὶ μετὰ τινῶν ἐτῶν
σπουδῶν ἐμελλε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις. φοβούμενος ὅ-
μως ὁ πατὴρ μήπως τὰ λασπώσῃ εἰς τὰς ἀποκρίσεις
του, παρεκάλει τοὺς κυρίους καθηγητὰς νὰ μὴ τῷ
προτείνωσι δυσκόλους ἐρωτήσεις. Οἱ κύριοι καθη-

γηταί, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι ἐνόησε ἀναγ-
κάζονται νὰ κυττάζωσι γιτῆρια, ὑπεσχέθησαν νὰ
υποχρεώσωσι τὸν κύριον διοικητὴν πῶς γὰρ οὐ!
Παρουσιθεθέντα λοιπὸν τὸν νέον θεολόγον ἐνώπιον
αὐτῶν τὸν ἠρώτησαν (σεῦ! ἐρώτησιν λίαν δύσκολον)
Ὁ Σὴμ Χαμ καὶ Ἰάφεθ υἱοὶ τοῦ Νῶε τίνος υἱὸς
ἦσαν; ὁ τελαίτωρος νεανίας τάχασε, καὶ δὲν ἤξευρε
τί ν' ἀποκριθῇ· ἐπέστεψε λοιπὸν, εἰς τὸν πατέρα
του λίαν θυμωμένος καὶ παρεπονήθη κατὰ τῶν
ἀδίκων καθηγητῶν.

— Τί σε ἠρώτησαν; τῷ λέγει ὁ πατὴρ του.

— Μὲ ἠρώτησαν ὁ Σὴμ Χαμ καὶ Ἰάφεθ υἱοὶ
τοῦ Νῶε ποῖον ἔχον πατέρα;

— Ἀνόητε! ἀμὴ ὁ Ἐδουάρδος, ὁ Ριχάρδος καὶ
ὁ Γιράρδος, υἱοὶ τοῦ διοικητοῦ ποῖον ἔχον πατέρα;

— Ἄ! τώρα ἐκατάλαθα εἶπε, καὶ λαβὼν εὐθύς
τὸν πῖλόν του ἔδραμεν ἐκτὸς οἰκίας καὶ τρέχων
περιγυρῆς ὡς ἄλλοτε ὁ Ἀρχιμῆδης γυμνὸς ἐκ τοῦ
λουτροῦ βοῶν τὸ περίφημον «εὔρον εὔρον» φθάνει
εἰς τὸ συνέδριον τῶν καθηγητῶν καὶ τοῖς λέγει
πνευστιῶν «Κύριοι, ὁ Σὴμ Χαμ καὶ Ἰάφεθ ἦσαν
υἱοὶ τοῦ διοικητοῦ»

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ.

Θεέ μου ἄν εἶχον πτερὰ νὰ πετώ
Φυγὼν τὴν ἀτίαν τοῦ κόσμου,
Ἄνάπαυσιν ἤθελ' αὐτοῦ νὰ ζητῶ
Ἄλγεϊ ἡ ψυχὴ μου ἐντός μου
Νὰ βλέπῃ τὸσαύτην μορτίαν,
Νὰ βλέπῃ τὸσαύτην κακίαν.

Τὰ πάθη ὡς ἄκανθαι τρέχουν τὴν γῆν.
Χαμέρπεια, ἐριδες, φθόρος,
Μεγίστην ὁ ἄνθρωπος ἔχει πληγὴν
Νὰ θέλῃ ἀπόλαυσι μόνος.
Τὸ πᾶρ δι' αὐτὸν εἶν' ὁ βίος,
Καὶ ὅμως δὲν ζῆ αἰωνίως.

Ὅποση σπατάλη ὀπόση φθορά
Εἰς πᾶρ ματαιότητος εἶδος,
Κ' ὑπὲρ τῆς παιδείας ὀπόσοι μικρά,
Τῆς μόνης τιμῆς τῆς πατρίδος.
Θεέ μου, σὺ ἔμπνευσον πᾶσαν καρδίαν,
Ὡς μόνον καλὸν εἶ ἀγαπᾶ τὴν παιδείαν.

Ὅποσοι μεγάπλουτοι φροῦδοι διήλθον
Τὸν βίον οἱ ἄφρονες τυττον,
Ἀδόξως εἰς Ἄδου τὴν λήθην κυτῆλθον
Λιπόντες εἰς γήρας τὸν πλοῦτον.
Ἦμας δὲ Βαρβάκαι, Ριζάραι καὶ Σίναι
Καλύπτουσι δόξης ἀσφάρετον μυρσίαι.

Παντὸς τὴν καρδίαν ἄς φλέγῃ πῦρ θεῶν,
Ἀγάπῃ ἀλλήλων ἀγάπῃ τοῦ πλάστον.
Καὶ πᾶς εἰς καλὸν ἄς ριχᾶ τὸν πλοῦτον,
Τιμὴ τὴν ὄφρην ἄς καλλύῃ ἐκάστον,
Καὶ μόνην ἄς ἔχῃ φροτιδα, χαρᾶν,
Ἐν τάχει νὰ εἴῃ πατρίδα λαμπράν.